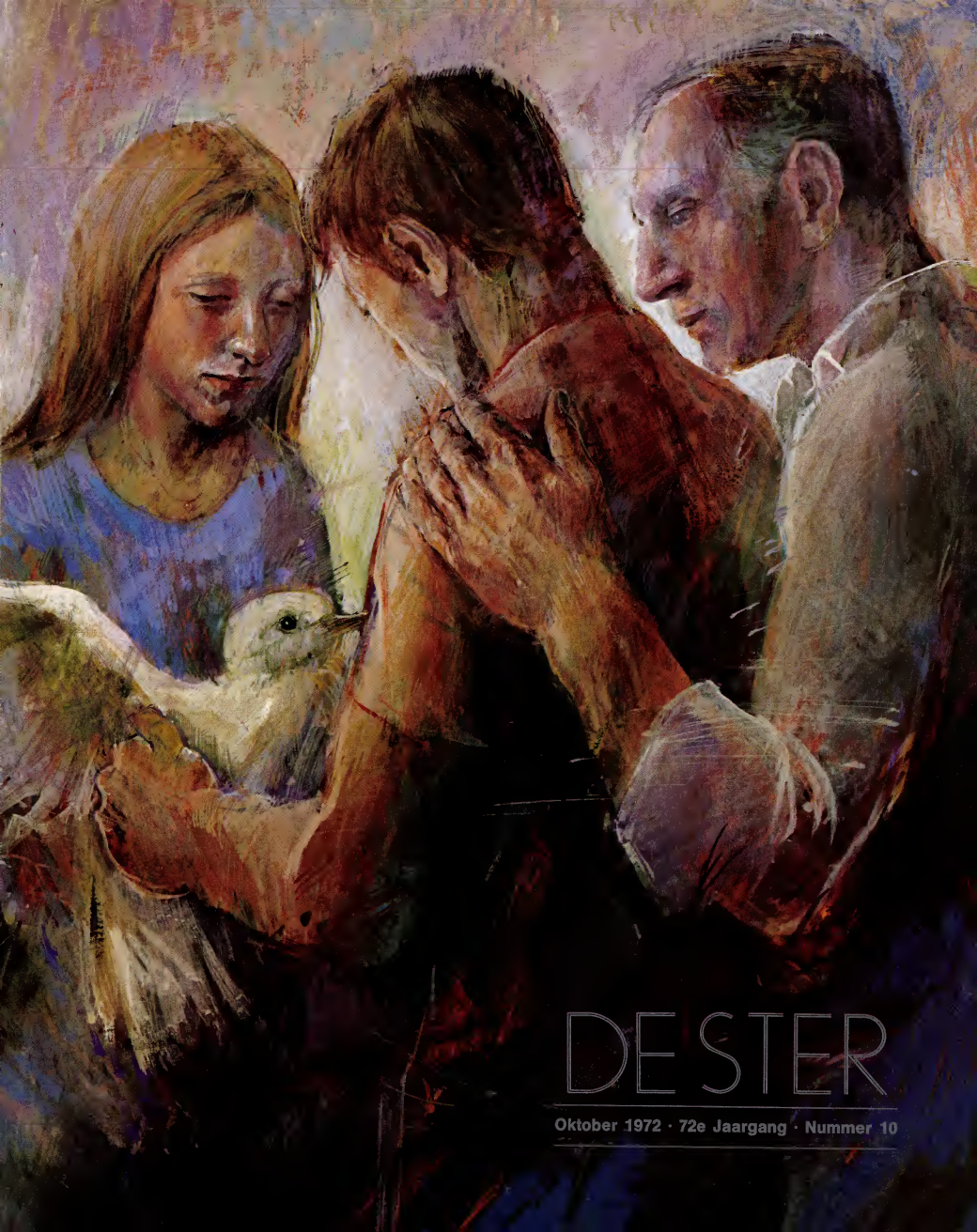

DE STER

Oktober 1972 · 72e Jaargang · Nummer 10

EEN INSPIRERENDE BOODSCHAP

VAN OUDERLING EZRA TAFT BENSON

Iemand heeft eens zeer juist opgemerkt dat „zaligheid een zaak is die het gezin aangaat“ ... en „dat de gezinseenheid de meest belangrijke organisatie is in zowel tijdelijke als eeuwige zin.“

De Kerk is voornamelijk opgericht om het gezin te helpen, en lang nadat de Kerk haar zending heeft volbracht, zal de celestiale patriarchale orde nog functioneren. Daarom heeft president Joseph F. Smith gezegd: „Het is belangrijker een succesvol vader of moeder te zijn, dan een succesvol generaal of staatsman ...“ en president McKay heeft hieraan toegevoegd: „Zodra iemand zaken of plezier boven zijn gezin gaat stellen, begeeft hij zich op het hellende vlak van verzwakking van zijn ziel.“

De tegenstander weet „dat het gezin de belangrijkste en meest doeltreffende omgeving is waar kinderen de lessen des levens zullen leren zoals: waarheid, eer, deugd, zelfbeheersing; de waarde van onderwijs, eerlijk werk en het doel en voorrecht van het leven zelf. Er is niets dat de plaats van het gezin kan innemen bij het opvoeden en onderwijzen van kinderen, en geen enkel succes kan het falen in eigen gezin goedmaken.“ (President David O. McKay, in het *Gezinsavondsboek*, 1968—69, blz. III.)

De ouders zijn er rechtstreeks voor verantwoordelijk hun kinderen in rechtvaardigheid op te voeden. Ze kunnen deze verantwoordelijkheid niet zonder nadelige gevolgen overlaten aan familieleden, vrienden, bureu, de school, de Kerk, of de staat.

God zegene ons, zodat we onze gezinnen zullen versterken door de listige plannen van de tegenstander te vermijden en de nobele wegen des Heren te volgen. Dan zullen wij als de tijd daar is aan onze hemelse Vader in Zijn celestiale woning kunnen melden dat we er allemaal zijn aangekomen, vader, moeder, zuster en broeder, ja allen die ons lief en dierbaar zijn. Iedere zetel zal dan zijn ingenomen; we zullen allen thuis zijn.

O

INHOUD

Wat de Schriften zeggen over de stabiliteit van het gezin.

President Marion G. Romney	404
Voor een dubbeltje liefde. Ann Romick	410
Een jongere spreekt tot alle ouders. Perry Datwyler	412
Een tijd voor alle noodzakelijke dingen. Herbert F. Murray	413
De betekenis van liefde. Clark Swain	415
Klezen. Kenneth W. Godfrey	417
Hoe je een getuigenis kunt verwerven en behouden. Ouderling Simpson	419
Hoe te aanbidten. President Bruce R. McConkie	422
Wat is een leraar. Ouderling Paul H. Dunn	424
V. en A. A. Burt Horsley, Lowell L. Bennion, Carol H. Cannon, Carl Ringger	427
De moedige John Taylor. Leon Hartshorn	431
De Ster deze maand	399
Gerechtigheid voor de doden. President Joseph Fielding Smith	400

DE kleine STER

Van vriend tot vriend. Ouderling Robert L. Simpson	145
Vrienden in Nieuw-Zeeland. Vicki H. Budge	149
Wisten jullie dit?	150
Samuël de Lamaniet. Mabel Jones Gabbott	151
Een Indiaan vergeet zoiets nooit. Mary Pratt Parrish	155
Hillary uit Nieuw-Zeeland. Virginia Sargent	158

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Oktober 1972 · 72e Jaargang
Nummer 10

Eerste Presidentschap:
Harold B. Lee
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalfen:
Spencer W. Kimball

Redactie
Doyle L. Green,
Director of Magazines
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalebureau
Biltstraat 153
Utrecht

Correspondent Hollandse Ring:
R. A. Mensink
Jacob Catslaan 13
Capelle aan den IJssel

Correspondente Nederlandse
Zending:
I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Abonnementen
Verschijnt eenmaal per maand,
prijs: f 8,— per half jaar,
f 15,— per jaar

Gironummer:
Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de Ring Holland:
1673338 t. n. v. Administratie DE
STER, Amstelveen.

Nadruk van de in dit nummer voor-
komende clichés is verboden.

Drukker:
Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

De STER deze maand

Deze maand heeft De Ster als thema: het gezin — een van de belangrijkste onderwerpen van gesprek in deze tijd of welke andere tijd dan ook. Het gezin is de basiseenheid van de Kerk; het is de hoeksteen van de maatschappij. Het is geen wonder dat de Kerk zoveel nadruk op het gezin legt. Het is de bedoeling dat het gezin eeuwigdurend is; het is de plaats waar wij leren lief te hebben en elkander en onze hemelse Vader te dienen; het is de plaats waar de verbetering van de maatschappij begint door de vooruitgang van het individu. Wanneer wij ons dit realiseren, kunnen wij begrijpen dat het bijna niet mogelijk is te veel nadruk op het gezin te leggen. Als wij in onze gezinnen falen, falen wij in het allerbelangrijkste.

De Heiland heeft ons gezegd, dat wij ons licht moeten laten schijnen. (Zie Mt. 5:16.) Door het voorbeeld te geven van een ideaal gezinsleven, kunnen wij een van de grootste bijdragen aan onze omgeving leveren. De wereld heeft het voorbeeld van een goed gezinsleven nodig.

Nu wat betreft enkele artikelen in deze aflevering:

De boodschap van het Eerste Presidentschap, „Gerechtigheid voor de doden,” wijst op de eeuwige natuur van de mens, Gods grote barmhartigheid, en het plan van zaligheid waardoor het mogelijk wordt dat gezinnen na de dood weer verenigd worden.

„Een tijd voor alle noodzakelijke dingen” handelt over gezinnen en dingen die voorrang hebben. Het bevat commentaar en advies van een aantal leden van de Kerk, die zelf gezinnen hebben en een druk leven leiden. De dingen die ons bezighouden kunnen van plaats tot plaats verschillend zijn, maar de beginselen en prioriteiten blijven hetzelfde.

Liefde is belangrijk als wij succes willen boeken in ons gezinsleven en het artikel „De betekenis van liefde” van Clark Swain brengt een paar goede ideeën naar voren, die zowel voor ouders als jongeren interessant zullen zijn.

„Kiezen” bevat een uitstekend voorbeeld van een wijs vader en de manier waarop hij zijn zoon begeleidde en toch geen inbreuk maakte op diens vrije wil.

De toekomst.

Het voornaamste doel van De Ster is de leden van de Kerk te dienen. Wij voelen dat dit het beste bereikt kan worden door artikelen te publiceren die helpen het getuigenis te versterken, artikelen die handelen over de beginselen van het Evangelie en die de leden helpen deze in hun leven toe te passen.

Wij zouden graag uw commentaar en suggesties hierover vernemen. Vertel ons van welke artikelen u genoten hebt en welke u nuttig vond. Wat zou u in de toekomst in dit tijdschrift gepubliceerd willen zien? Wij zullen zoveel mogelijk brieven proberen af te drukken en ons best doen alle brieven, waarop een antwoord verwacht wordt, te behandelen. Maar wat nog belangrijker is, wij zullen trachten ons door uw suggesties te laten leiden, want dit is de bedoeling van De Ster. U kunt uw brieven adresseren aan:

E. H. Chardon,
Kerkelijk Vertaalbureau,
Biltstraat 153,
Utrecht.

Wij moedigen u ook aan verhalen, artikelen en gedichten voor eventuele publikatie in De Ster in te zenden. Zij moeten het geloof versterken en het getuigenis vergroten. Als het werk van goede kwaliteit is en wij er ruimte voor hebben zullen wij het zeker afdrukken.

GERECHTIGHEID VOOR DE DODEN

Alle mensen zouden moeten toegeven, dat aangezien de Almachtige het gehele universum door middel van onveranderlijke wetten regeert, de mens zelf aan deze wetten onderworpen moet zijn, want hij is de belangrijkste van al Zijn scheppingen. De Heer heeft deze waarheid beknopt en overtuigend uiteengezet in een openbaring aan de Kerk:

„Alle rijken is een wet gegeven;

„En er zijn vele rijken; want er is geen ruimte, waarin geen rijk is; en er is geen rijk, hetzij groot of klein, waarin geen ruimte is.

„En ieder rijk is een wet gegeven; en aan iedere wet zijn eveneens zekere grenzen en voorwaarden gesteld.

„Geen enkel wezen, dat zich niet aan deze voorwaarden onderwerpt, is gerechtvaardigd.“ (L. & V. 88:36-39.)

Deze waarheid spreekt voor zichzelf. Wij kunnen dus vanzelfsprekend verwachten, dat het koninkrijk Gods door wetten geregeerd wordt, en dat allen die daar willen binnengaan zich aan de wet moeten onderwerpen. „Zie, Mijn huis is een huis van orde, zegt de Here God, en niet een huis van verwarring.“ (L. & V. 132:8.)

De Heer heeft aan de mensheid een stelsel van wetten gegeven, dat wij het Evangelie van Jezus Christus noemen. Door het ontbreken van inspiratie en geestelijke leiding kan er bij de mensen verschil van mening over deze wetten en hun toepassing ontstaan, maar het is nauwelijks mogelijk het feit dat deze wetten bestaan, en dat allen die dat koninkrijk wensen binnen te gaan zich er aan moeten onderwerpen, te betwisten.

Als grondbeginnelsen leren wij, ten eerste, geloof in God de Vader en in de Zoon en in de Heilige Geest; ten tweede, oprechte bekering van alle zonden; ten derde, doop door onderdompeling tot vergeving van

zonden; ten vierde, handoplegging voor de gave des Heiligen Geestes. Er is geen mens die het koninkrijk Gods kan binnengaan zonder eerst aan deze vereisten te voldoen. Dit is in wezen hetgeen de Heer aan Nicodemus verklaarde toen Hij zei: „Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.“ (Joh. 3:5.)

Allen die geloof belijden in onze Heiland moeten aanvaarden dat dit edict waar en definitief is. Het is echter zo, dat in het verleden en ook nu in vele zogenaamd christelijke gemeenten een verkeerde toepassing van deze leer tot ernstige fouten en het onbewust bedrijven van afschuwelijke zonden heeft geleid. Ik zinspeel op de leerstelling waarin verklaard wordt dat allen, die tijdens hun leven niet in onze Heer geloofden of voor hun sterven van Hem gehoord hebben, voor eeuwig veroordeeld worden en geen enkele mogelijkheid hebben aan de marteling van de hel te ontkomen. Deze verkeerde opvatting en toepassing van een Evangeliewaarheid is sinds de vroegste eeuwen van ons tijdperk een leerstelling van het zogenaamde christendom geweest, maar het heeft nooit deel uitgemaakt van het evangelie van Jezus Christus.

In zijn „Godelijke Comedie“ schildert Dante¹ de leer der veroordeling voor die onfortuinlijke zielen, die zonder enige kennis van Christus sterven, zoals werd geleerd in de dertiende eeuw. In het verhaal verdwaalt Dante in het bos, alwaar hij de romeinse dichter Virgilius² ontmoet, die belooft hem de straf van de hel en het vagevuur te tonen, waarna hij later ook nog het paradijs mag zien. Hij volgt Virgilius in de hel en later in Limbo, hetgeen de eerste kring der hel is. Hier worden de zielen gevangen gehouden van hen die een deugdzzaam en eerbaar leven geleid hebben, maar die niet waren gedoopt en daarom straf verdienden, zodat hun voor eeuwig de zege-

ningen van een verlossing zijn ontzegd. Wanneer Dante op deze beklagenswaardige zielen in de bovenste laag van de hel neerziet, en zoals het in het verhaal staat beschreven de „vele en grote zielen, zowel van kinderen, als van vrouwen en mannen” beschouwt, is hij verwonderd.

Zijn gids vraagt: „Vraagt gij niet welke geesten ge hier ziet?”

Omdat Dante te kennen geeft dat hij dit wil weten, vervolgt de gids: „Voordat gij verder gaat wil ik dat ge weet dat deze zielen niet gezondigd hebben; en hoewel zij verdienstelijke kwaliteiten bezitten is het niet voldoende: want zij hebben geen doop ondergaan, welke de poort is van het geloof dat gij aanhangt; en aangezien zij leefden voordat het christendom op aarde was, aanbaden zij God niet op de juiste wijze; ik ben een van hen. Door zulke gebreken en geen andere zijn wij verloren; en slechts in zoverre gekweld dat wij zonder hoop in verlangen leven.” (Philo. M. Buck, Jr. ed. *An Anthology of World Literature* [New York: Macmillan Co., 1940], blz. 446.) In antwoord op de ernstige vraag van zijn sterfelijke gast, die verlangt te weten of er ook ooit iemand is geweest die op deze wijze gestraft werd, die het voorrecht kreeg uit deze smartelijke omstandigheden te geraken, verklaart de geest van de dichter dat de rechtvaardigen die God vanaf onze eerste ouders tot aan Christus toe gekend hebben verheerlijkt zijn. Maar van deze onfortuinlijken die nooit over Christus gehoord hebben, zegt hij: „Gij kunt er zeker van zijn, dat geen enkele menselijke geest ooit verlost werd.”

Het was echter niet Dante, die deze ongelukkige en verkeerde leerstelling opstelde. Ze vond haar oorsprong in de vroegste dagen van de afval van de ware leringen van Jezus Christus.

In zijn *Rise of the Dutch Republic* vertelt de histori-

cus Motley³ het volgende voorval, zoals het geschiedde tijdens de introductie van het christendom in West-Europa. Radboud, een Fries koning, werd blijkbaar bekeerd en verzocht om gedoopt te worden — in die tijd daalde men af in het water en werd men ondergedompeld. Terwijl hij in het water stond te wachten op het moment dat deze plichtigheid voltrokken zou worden, wendde Radboud zich tot de priester Wolfram en zei: „Waar zijn nu mijn overleden ouders?” De onverstandige priester, die meer ijver dan wijsheid bezat, antwoordde: „In de hel waar alle andere ongelovigen verblijven.” Vertoornd antwoordde de heidense hoofdmans, terwijl hij uit het water stapte: „Als dat zo is wil ik liever met mijn voorouders aan het feestmaal zitten in het slot van Wodan⁴, dan met uw groepje armzalige christenen in de hemel zijn.” (Deel 1, blz 20.)

Wat zou uw antwoord onder soortgelijke omstandigheden geweest zijn?

Wat is het toch jammer dat dezelfde verschrikkelijke leerstelling nog steeds sinds die donkere dagen nagalmt en zijn afschuwelijk geluid doet klinken in de oren van hen die ernstig naar redding gezocht hebben voor hun overleden geliefden. Ik herinner mij nog zo goed de zielemsmart van een ernstige, toegewijde moeder, die van een goed bedoelende maar verblinde priester te horen kreeg dat haar overleden kindje voor eeuwig verloren was omdat het niet was gedoopt.

Ik bezocht het huis van deze moeder en zij vertelde het volgende verhaal: Een aantal jaren daarvoor had zij een kindje verloren. Het was niet naar de predikant gebracht om besprenkeld te worden en stierf in die toestand. De ouders bezochten hun geestelijke en verzochten hem de begrafenis te leiden en hun kleine een christelijke begrafenis te geven; dit eenvoudige verzoek werd echter ernstig, doch niettemin

hardvochtig geweigerd. De ouders hoorden dat hun kind voor eeuwig verloren was. Diep bedroefd begroeven zij hun kleintje zoals dat met een banne-ling zou gebeuren, zonder de plechtigheden van die kerk en zonder een „christelijke begrafenis“. Welk een ziele-smart voor die liefhebbende ouders; hoe werden zij niet door hun gevoelens heen en weer geslingerd!

Door de leringen van die priester te geloven onder-ging deze moeder gedurende een aantal jaren een verschrikkelijke geestelijke foltering. Zij wist dat het niet de schuld van het kindje was dat het niet ge-doopt was. Het was onschuldig. Had zij niet ver-keerd gedaan? Was zij niet verantwoordelijk voor het eeuwig lijden van haar kind? Zij voelde zich als de berouwvolle moordenaar, die het leven dat hij ge-nomen had niet meer kon teruggeven, en door haar ziele-smart onderging zij de straf der verdoemden.

De dag dat ik het huis van deze gekwelde moeder bezocht was een blijde dag. Ik zie nog voor mij hoe de vreugde haar gekwelde gezicht deed oplichten toen ik haar uitlegde dat deze leerstelling verkeerd was — net zo vals als de diepten der hel waar het zijn oorsprong vond. Ik leerde haar dat dit geen le-ning van Jezus Christus was, want Hij hield van kleine kinderen en had verklaard dat zij tot het ko-ninkrijk der hemelen behoorden. Ik las haar uit het Boek van Mormon de woorden van Mormon aan zijn zoon Moroni (Moroni 8) voor en legde uit dat de Heer aan Joseph Smith geopenbaard had dat „alle kinderen, die sterven voordat zij de jaren van ver-antwoordelijkheid bereikt hebben — dat is acht jaar — zullen zalig zijn in het celestiale koninkrijk des hemels“. (*Documentary History of the Church*, deel 2, blz 381 en zie *Leringen van de Profeet* blz 113.) Ja, de Heer heeft in dit heerlijke tijdperk van de her-stelling bekend gemaakt:

„Allen, die zonder een kennis van dit Evangelie ge-storven zijn, die het ontvangen zouden hebben als hun toegestaan zou zijn nog te blijven, zullen erfge-namen zijn van het celestiale koninkrijk van God; eveneens zullen allen, die van nu af aan zonder een kennis er van sterven, maar die het van ganser harte ontvangen zouden hebben, erfgenamen van dat ko-ninkrijk zijn, want Ik, de Here, zal alle mensen naar hun werken, en naar de verlangens van hun harten oordelen.“ (DHC, deel 2, blz. 380. Zie *Leringen van de Profeet* blz. 113.)

Het evangelie van Christus is het evangelie van barmhartigheid. Het is ook het evangelie van gerech-tigheid. Het moet zo zijn, want het komt van een barm-hartig God, niet van een wreed monster, zoals som-mige godsdienstleiders nog steeds geloven en ver-klaren:

„God heeft ter Zijner verheerlijking geboden, dat sommige mensen en engelen zijn voorbestemd tot het eeuwige leven, terwijl anderen zijn voorbestemd tot een eeuwige dood. Deze mensen en engelen, die aldus zijn voorbestemd en daartoe voorgeor-dend, zijn speciaal en onveranderlijk hiervoor be-doeld. Hun aantal staat zelfs zo vast, dat dit niet meer of minder kan worden.“

Is het niet verschrikkelijk om te bedenken, dat evan-geliewaardheden zo verwrongen en ontheilgd kunnen worden, en uiteindelijk zo iets verfoeilijks kunnen worden?

Zowel gerechtigheid als genade pleiten voor hen die zonder kennis van het Evangelie zijn gestorven. Hoe is het nog mogelijk genade te schenken aan de on-telbare menigten die zijn gestorven zonder kennis van Jezus Christus? Hoe is dat mogelijk als ze voor eeuwig zijn overgeleverd aan de verdoemenis der hel, zonder een sprankje hoop, zelfs al ondergaan

ze hun pijniging in de eerste kring van de plaats der verdoemden?

In de Schriften staat: „Gerechtigheid en gericht zijn de vastigheid Uws troons; goedertierenheid en waarheid gaan voor Uw aanschijn henen.”

De genade en liefde van een rechtvaardig God zijn bestemd voor al zijn kinderen. Bij de herstelling van het Evangelie door de profeet Joseph Smith, vernieuwde de Heer zijn verklaring betreffende de zaligheid van de doden, toen hij zei:

„... Laat uw hart zich verheugen en uitermate verblijd zijn. Laat de aarde in gezang uitbreken. Laten de doden gezangen aanheffen van eeuwige lof voor Koning Immanuël, die voordat de wereld bestond datgene instelde, wat ons in staat zou stellen hen uit hun gevangenis te bevrijden; want de gevangenen zullen vrij worden.” (L. & V. 128:22.)

„ALLE KINDEREN, DIE
STERVEN VOORDAT ZIJ
DE JAREN VAN VERANT-
WOORDELIJKHEID
BEREIKT HEBBEN,
ZULLEN ZALIG ZIJN IN
HET CELESTIALE
KONINKRIJK DES
HEMELS.“

(JOSEPH SMITH)

1 Dante Alighieri — (1265—1321) Italiaanse dichter en schrijver.

2 Publius Vergilius Maro — (70—19 v Chr.)

3 Motley, John Lonthrop (1814—1877) Amerikaans historicus en diplomaat.

4 Wodan, een legendarische godheid.

Wat de Schriften zeggen over de stabiliteit van het gezin

PRESIDENT MARION G. ROMNEY,
tweede raadgever in het Eerste Presidentschap

De kern van de dodelijke ziekte van de maatschappij ligt in de onbestendigheid van het gezin. Ik ben mij hier van zeer wel bewust en maak mij er zorgen over. Mag ik u eens laten zien, wat de Schriften ons te zeggen hebben omtrent de stabiliteit van het gezin?

Ik zou bij wijze van voorbeeld kunnen zeggen dat de Schriften net zoveel te maken hebben met de stabiliteit van het gezin, als werktekeningen en specificaties te maken hebben met een gebouw.

Op het blok ten oosten van Temple Square zijn we een wolkenkrabber aan het bouwen. Voordat de eerste spade in de grond werd gestoken, is er rekening gehouden met ieder detail van het gebouw, van de onderste lagen van de bodem tot en met het hoogste punt. Ieder detail werd overwogen, er werden plannen voor gemaakt en deze werden uitgetekend. Gedetailleerde specificaties met betrekking tot alle werkzaamheden en materialen werden op papier vastgelegd. Ik kan me herinneren met welk een zorg werd bestudeerd hoe sterk het staal moest worden dat zou worden gebruikt, om weerstand te bieden tegen aardbevingen en winddruk.

De gereedgekomen plannen en specificaties werden aan de aannemers voorgelegd, die ze bestudeerden voor hun inschrijving voor het karwei. Deze plannen worden bij de bouw nauwgezet gevolgd.

We leren uit de Schriften dat de Heer eveneens vóór de schepping der aarde, alle aspecten in detail in plannen heeft vastgelegd.

„... ten dage dat Ik, de Here God, de hemel en de aarde maakte;

„En alle struik des velds, eer hij in de

aarde was, en al het kruid des velds eer het uitsproot. Want Ik, de Here God, schiep alle dingen, waarvan Ik heb gesproken, geestelijk alvorens ze in hun natuurlijke staat op de aarde waren...” (Mozes 3:4-5.)

Nu zijn gezinnen van oneindig veel meer waarde dan gebouwen. Ze zijn meer waard dan de aarde zelf. De Heer heeft gezegd dat al zijn scheppingen erop zijn berekend om te assisteren bij Zijn belangrijke werk, „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen”. (Mozes 1:39.) Hij heeft voorts geopenbaard dat niemand het eeuwige leven kan verwerven, tenzij hij lid is van een duurzaam en stabiel gezin. Met dit in gedachten, kunnen we ons niet voorstellen dat God geen plan en specificaties zou hebben voor het opbouwen van een gezin, hetgeen zijn meest waardevolle en duurzame schepping is. De Schriften tonen aan, dat hij inderdaad zowel een plan als specificaties heeft gehad.

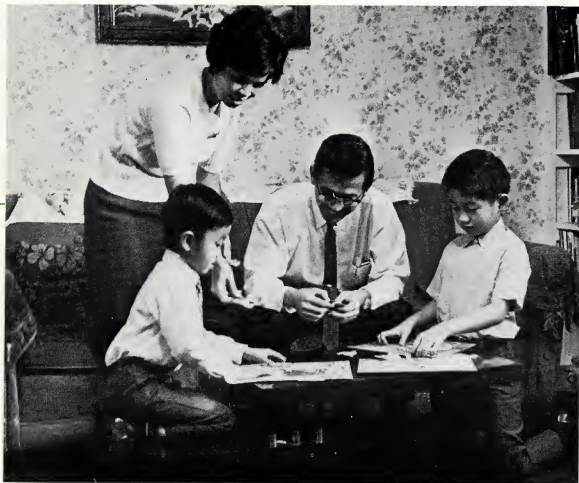
Het is even noodzakelijk voor het opbouwen van stabiele en duurzame gezinnen om de plannen en specificaties van God hiervoor te begrijpen en na te volgen, als dat het noodzakelijk is de plannen en specificaties voor gebouwen en planeten te begrijpen en na te volgen. Het ontbreken van stabiliteit in de gezinnen van onze huidige maatschappij, wordt in grote mate veroorzaakt door het feit dat de plannen en specificaties van God voor het opbouwen van gezinnen niet worden begrepen en gevolgd.

Uit de Schriften blijkt dat het gezin een goddelijke en niet een menselijke instelling is. Ze tonen aan dat God de letterlijke Vader van een groot gezin is, waar alle inwoners der aarde toe

behooren; en dat de geesten der mensen Zijn gewonnen zonen en dochteren zijn; dat het Zijn werk en heerlijkheid is om die volmaaktheid en verhoging aan hen te schenken, die Hij Zelf bezit. Volgens de Schriften moet de menselijke geest gehuisvest worden in een lichaam van vlees en beenderen, en beproefd worden in een sterfelijke proeftijd, om zodoende zulk een volmaaktheid te bereiken. Het plan van God om dit doel te bereiken hield in dat zijn geestkinderen omkleed zouden worden met een sterfelijke lichaam en dan zouden worden verenigd als man en vrouw door de macht van Zijn heilig priesterschap; dat zij, aldus gehuwd zijnde, tijdens hun sterfelijke leven onder verbond zouden zijn om zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen. Dit houdt in, dat zij een sterfelijk lichaam zouden verschaffen aan andere geestkinderen van God. Op deze wijze zouden zij Hem behulpzaam zijn bij het tot stand brengen van hun eeuwige leven.

Volgens dit plan zouden de echtparen die aldus zijn samengebracht in de eeuwigheid man en vrouw blijven totdat zij uiteindelijk volmaaktheid zouden hebben bereikt en dan zelf ouders van geestkinderen zouden worden. Dit was het plan met betrekking tot het gezin dat de Heer reeds vóór de grondlegging dezer aarde had ontworpen.

Om dit grootse plan ten uitvoer te kunnen brengen, schiep God „... den mens naar Zijn beeld... den man en vrouw...” (Gen. 1:27.) niet alleen in gedaante, maar Hij verbond hen — op de wijze van Zijn eigen huwelijke staat — door het heilige huwelijksverbond als man en vrouw voor de eeuwigheid. Toen dit was geschied,

gebood Hij hun „weest vruchtbaar en vermenigvuldigt, en vervult de aarde“ . (Gen. 1:28.)

Het idee dat het huwelijk een menselijk maatschappelijk gebruik is, waarvan men zich naar wens kan ontdoen, vindt haar oorsprong bij de boze. Het huwelijk is niet alleen door God ingesteld, maar Zijn plan vereist tevens dat het duurzaam moet zijn, want het is bestemd om er evenwichtige en duurzame gezinnen op te kunnen bouwen.

Toen de Farizeeën tot Jezus kwamen vroegen zij Hem „of het een man geoorloofd is, zijn vrouw te verlaten . . .“ maar Hij antwoordende, zeide tot hen: Wat heeft u Mozes geboden?

„En zij zeiden, Mozes heeft toegelaten een scheidbrief te schrijven, en haar te verlaten.

„En Jezus, antwoordende, zeide . . . Vanwege de hardigheid uwer harten heeft hij ulieden dat gebod geschreven.

„Maar van het begin der schepping heeft ze God man en vrouw gemaakt.

„Daarom zal een mens zijn vader en zijn moeder verlaten, en zal zijn vrouw aanhangen;

„En die twee zullen tot één vlees zijn, also dat zij niet meer twee zijn, maar één vlees.

„Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheidt de mens niet.

„En in het huis vraagden Hem Zijn discipelen wederom van hetzelfde.

„En Hij zeide tot hen: Zo wie zijn vrouw verlaat, en een andere trouwt, die doet overspel tegen haar.

„En indien een vrouw haar man zal verlaten, en met een anderen trouwen, die doet overspel.“ (Mk. 10:2-12.)

Indien de leringen van Jezus, zoals deze in de Bijbelse geschriften staan opgetekend, zouden worden nagevolgd, zou een eerbaar huwelijk het doel van alle mannen en vrouwen zijn en zou er geen echtscheiding meer voorkomen. Dit zou een belangrijke oorzaak van de onbestendigheid van het gezin elimineren. Buiten hetgeen Jezus over het huwelijk en echtscheiding heeft onderwezen, zijn er nog vele andere schriftuurteksten die hier gezichtspunten aan toevoegen. Paulus schreef bijvoorbeeld aan de Korinthiërs: „nochtans is de man zonder de vrouw, noch de vrouw zonder den man, in den Heere.“ (I Kor. 11:11.)

Paulus zei evenals Petrus dat er sommige dingen die betrekking hebben op het huwelijk „zwaar te verstaan“ zijn (II Pet. 3:16), maar over de scheiding van man en vrouw sprak hij duidelijk en met nadruk. Daartoe door de Here geleid sprak hij:

„Doch den getrouwen gebiede niet ik, maar de Heere, dat de vrouw van den man niet scheidt.

„En indien zij ook scheidt, dat zij ongetrouwd blijve, of met den man verzoene; en dat de man de vrouw niet verlate.“ (I Kor. 7:10-11.)

Wat de hedendaagse profeten over het onderwerp huwelijk en echtscheiding hebben gezegd, is in volledige overeenstemming met de bijbelse geschriften.

De profeet Joseph kreeg de volgende openbaring betreffende het huwelijk:

„... voorwaar zeg Ik u, dat wie ook verbiedt te huwen, het niet op Gods voorschrift doet, want het huwelijk is de mens van Godswege geboden.“ (L. en V. 49:15.)

President Brigham Young heeft op 6 april 1845 het volgende gezegd:

„Ik vertel u de waarheid zoals deze in de boezem der eeuwigheid besloten ligt; dat iedere man op de aarde, indien hij verlost wil worden, niet kan worden verlost zonder een vrouw aan zijn zijde.“ (Times and Seasons, deel 6, blz. 955.)

De navolgende verklaring is afkomstig van president Joseph F. Smith, de vader van president Joseph Fielding Smith:

„Laten de jongemannen van Zion beseffen dat deze instelling van het huwelijk geen menselijke instelling is. Ze vindt haar oorsprong bij God. Het huwelijk is eerbaar, en geen man die van huwabe leeftijd is en die zijn gods-

dienst naleeft, zal vrijgezel blijven. ... Het huwelijk houdt het menselijk ras in stand. Zonder het huwelijk zouden de doeleinden van de Heer worden vernield en reinheid zou vernietigd worden. In de plaats daarvan zouden we misdaad en corruptie krijgen, en de aarde zou woest en ledig zijn." (*Gospel Doctrine*, 5e druk Deseret Book Co. 1939, blz. 272.)

Zoals reeds eerder werd gesteld toen we het totale plan van de Heer in overweging namen, was Zijn doel voor de instelling van het duurzame huwelijk de voorplanting: Gods geestkinderen toegang te verschaffen tot het sterfelijke leven. De Schriften zijn op dit punt al even duidelijk als over huwelijk en echtscheiding.

„Daarom is het wettig, dat hij een vrouw hebbe, en deze twee zullen één vlees zijn, en dit met het oogmerk, dat de aarde aan het doel van haar schepping beantwoorde;

„En dat ze met het aantal mensen mocht worden bevolkt, dat overeenstemt met Zijn schepping vóór de wereld werd gemaakt." (L. en V. 49:16-17.) In een andere schriftuurtekst zegt de Heer dat de vrouw aan de man is gegeven „om zich overeenkomstig Mijn gebod te verenigvuldigen en de aarde te vervullen, en ter vervulling der belofte, die door Mijn Vader werd gegeven vóór de grondlegging der wereld, en voor haar verhoging in de eeuwige werelden, opdat zij de zielen van mensen mogen baren; want hiermede wordt het werk van Mijn Vader voortgezet, opdat Hij moge worden verheerlijkt." (L. en V. 132:63.)

Ik kan mij geen schriftuur herinneren die diepzinniger en heerlijker is dan deze tekst, welke zegt dat het doel van het huwelijk in de eerste plaats is dat

de aarde „met het aantal mensen mocht worden bevolkt, dat overeenstemt met Zijn schepping vóór de wereld werd gemaakt." Daarmee zou het werk van de Vader worden voortgezet, „opdat Hij moge worden verheerlijkt", en ten tweede, opdat de mens voor zichzelf „verhoging in de eeuwige werelden" zou mogen verkrijgen, zoals werd beloofd „door (Mijn) Vader ... vóór de grondlegging der wereld."

Met dit goddelijke beginsel van huwelijk, echtscheiding en het hebben van kinderen in gedachten, is het eenvoudig de volgende verklaringen van de hedendaagse profeten te begrijpen. Van president Brigham Young:

„Menigten reine en heilige geesten wachten op de gelegenheid een tabernakel op zich te nemen, wat is nu onze plicht? — Om hun een tabernakel te bereiden; om een koers te volgen waardoor deze geesten niet naar de gezinnen van de goddelozen worden gedreven, want ze zullen worden opgevoed in zonde, liederlijkheid en in alle vormen van misdaad. Het is de plicht van iedere rechtvaardige man en vrouw om zoveel tabernakelen te verschaffen als ze kunnen voor alle geesten." (*Discourses of Brigham Young*, Deseret Book Co., 1943, blz. 197.)

President Joseph F. Smith heeft in 1917 over geboortebeperving het volgende gezegd: „Ik betreur het en vind het een afschuwelijk kwaad, dat er een weekhartigheid onder enkele leden van de Kerk zou zijn om de geboorte van hun kinderen te beperken. Ik vind het een misdaad als dit voorkomt wanneer de man en de vrouw gezond en vitaal zijn en vrij zijn van onreinheden die op hun nageslacht zouden kunnen worden overgebracht. Ik geloof dat degenen die de geboorte van hun kin-

deren gaan beperken of voorkomen veel teleurstelling zullen ondervinden. Ik twijfel er geen moment aan te verklaren, dat dit in mijn opinie een van de grootste misdaden in de wereld is op het ogenblik, het is van den boze." (*Gospel Doctrine*, blz. 278-79.)

Over deze zaken heeft het Eerste Presidentschap nog kort geleden gezegd: „We hebben de vraag met betrekking tot de voorgestelde wetten voor abortus en sterilisatie zorgvuldig overwogen. We zijn gekant tegen elke modificatie, uitbreiding, of liberalisatie van de wetten met betrekking tot deze onderwerpen die van zulk vitaal belang zijn." (Brief aan ringpresidenten in de staat Washington, 27 oktober 1970.) Hier volgen nog enkele voorbeelden van de vele andere aanhalingen uit de Schriften, die spreken over de stabiliteit van het gezin:

„Leer den jongen de eerste beginselen naar den eis zijns wegs; als hij ook oud zal geworden zijn, zal hij daarvan niet afwijken." (Spr. 22:6.)

„En gij vaders verwekt uw kinderen niet tot toorn, maar voedt hen op in de lering en vermaning des Heeren." (Ef. 6:4.)

Koning Benjamin raadde de ouders aan „... gij zult niet toestaan, dat uw kinderen hongrig of naakt gaan; evenmin ... dat zij de wetten van God overtreden, met elkaar vechten en twisten en de duivel dienen, ... Maar gij zult hun leren om in de wegen der waarheid en in hetogenheid te wandelen; gij zult hun leren elkander lief te hebben en elkander te dienen." (Mos. 4:14-15.)

„En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwij-

derwezen; en de boze heeft nog steeds macht over u, en dit is de oorzaak van uw smart.

„En nu geef Ik u een gebod: Indien gij wilt worden bevrijd, moet gij uw eigen huis in orde brengen, want er zijn vele dingen in uw gezin, die niet zijn, zoals het behoort.“ (L. en V. 93:40-43.)

Met betrekking tot de verplichting van de kinderen jegens hun ouders:

„Gij kinderen, zijt uw ouderen gehoorzaam in den Heere; want dat is recht.

„Eert uw vader en moeder; . . .

„Opdat het u welga, en dat gij lang leeft op de aarde.“ (Ef. 6:1-3.)

„Gij vrouwen, zijt uw eigen mannen onderdanig, gelijk het betaamt in den Heere.

„Gij mannen, hebt uw vrouwen lief, en wordt niet verbitterd tegen haar.“ (Kol. 3:18-19.)

Als men zich aan de dingen houdt die in deze schriftuurteksten worden aan-gegeven, zullen gezinnen daardoor bestendiger worden.

Ik zou graag uw aandacht willen vragen voor nog een ander onderwerp, namelijk van het gebed, en wat voor instructies de Schriften hierover geven. Ik kan me geen ander onderwerp voorstellen waar in de Schriften meer over wordt geschreven. Ik kan me ook geen maatregel voorstellen, die de stabiliteit van het gezin meer ten goede komt. Het eerste contact dat werd gelegd, en dat plaatsvond tussen de sterfelijke mens en God, was het gevolg van gebed. Volgens het verslag geschiedde het enige tijd nadat zij uit de Hof van Eden waren verdreven; . . . Adam en zijn vrouw Eva riepen de naam des Heren aan, en zij hoorden de stem van de Here uit de richting van de Hof van Eden, Die tot hen sprak, . . .

„En Hij gaf hun geboden, dat zij de Here, hun God moesten aanbidden. . .“ (Moz. 5:4-5.)

Vanaf die tijd tot nu toe hebben de Schriften ons herhaaldelijk vermaand om te bidden. De psalmist zong:

„Mij aangaande, ik zal tot God roepen, en de Heere zal mij verlossen.

„Des avonds, en des morgens, en des middags zal ik klagen en getier maken; en Hij zal mijn stem horen.“ (Ps. 55:17-18.)

De klassieke oproep van Amulek tot gebed, zoals opgetekend in Alma hoofdstuk 34, luidt:

„Roep Hem aan in uw huizen over uw gehele huisgezin, zowel des morgens als des middags en des avonds.

„Doch dit is niet alles; gij moet uw ziel in uw binnenkamer uitstorten en in uw verborgen plaatsen en in uw wildernis.

„En als gij de Here niet overluid aanroep, laat dan uw hart voortdurend tot Hem in gebed uitgaan voor uw welzijn, en tevens voor het welzijn van hen, die rondom u zijn.“ (Alma 34:21, 26-27.)

Jezus bad alleen, Hij bad met Zijn discipelen, en Hij bad voor hen. Hij droeg hun op om te bidden, en gaf hun een voorbeeld van een gebed.

Het eerste visioen van de profeet, waardoor deze laatste bedeling werd ingeluid, kwam in antwoord op gebed.

Twee jaar voordat de Kerk werd opgericht, gaf de Heer de volgende opdracht: „Bid altijd, opdat gij als overwinnaar uit de strijd te voorschijn moogt komen; ja dat gij Satan moogt overwinnen, en dat gij moogt ontkomen aan de dienstknechten van Satan, die zijn werk ondersteunen.“ (L. en V. 10:5.)

Ten tijde dat de Kerk werd opgericht

zen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders,

„En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen“. (L. en V. 68:25, 28.) „Maar Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen. Maar voorwaar zeg Ik tot u, Mijn dienstknecht Frederick G. Williams: Gij zijt voortgegaan onder deze veroordeling;

„Gij hebt uw kinderen, in strijd met de geboden, geen licht en waarheid on-

droeg de Heer de priesterschap op „... de huizen van alle leden te bezoeken, en hen te vermanen ... alle huiselijke plichten na te komen.“ De eerste plicht die werd opgegeven was „overluid en in het verborgen te bidden.“ (L. en V. 20:47.)

Ja, God heeft een plan voor het opbouwen van de stabiliteit van het gezin. En dat plan wordt onthuld in de Schriften. Dat de Heer ons allen zal helpen dat plan toe te passen, bid ik in alle nederigheid, in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

TOURNEE VAN DE B. Y. U. FOLK DANCERS

Een week lang is het Nederlandse publiek vergast op Mormons-Amerikaanse folklore, toen de uit 36 leden bestaande volksdansgroep van de Brigham Young Universiteit een aantal voorstellingen gaf in het Vondelpark in Amsterdam, op de Floriade en in de openluchttheaters Dijkzigt in Rotterdam, Zuiderpark in Den Haag en in Amstelveen.

Voor de leden en enkele bezoekers uit de omtrek van het zendingskantoor in Huizen was ook op korte termijn een speciale voorstelling ingelast, die werd gegeven op het mooie gazon van het zendingskantoor op donderdag 6 juli. Het was een heerlijk schouwspel deze kleurrijke groep in een ideale setting hun dansen (en hier en daar een bekend mormoons gezang) te zien en horen vertolken. De dans van Miss Indiaanse van de B. Y. U. en de daarin vervatte boodschap aan de jeugd om goed onderwijs te volgen, leerde ons Indianen van deze tijd kennen alsmede het enorme onderwijsprogramma van de Kerk voor de Lamanieten. Ook de mannelijke Indianen bracht zijn slangendans, met vier echte slangen (die vlugger over het gras kropen dan het publiek lief was), op een zodanige wijze dat er ongetwijfeld heel wat Nederlandse kinderhartjes voor hem zullen zijn geopend.

Deze groep studenten van de kerke-

lijke Brigham Young Universiteit in Provo (Utah), U.S.A., staat onder de deskundige leiding van zuster Mary Bee Jensen. Zij betalen alle kosten voor hun tournee, die in hun vakantietijd valt, uit eigen zak; waarlijk een fijne manier om zendingswerk te doen. Verleden jaar maakte deze groep ook een tournee, toen van 9 weken door 11 landen, waaronder Joegoslavië, Finland en Israël. Ze gaven toen 62 uitvoeringen voor meer dan 50.000 toeschouwers en een geschatte 45 miljoen TV-kijkers. Dit jaar duurde hun tournee 4 weken, ook nu werden vele voorstellingen voor tienduizenden toeschouwers en miljoenen TV-kijkers gegeven (hun show werd in München voor de Duitse televisie opgenomen). Ook in ons land was er vanuit film- en televisiekringen interesse, maar doordat aankondiging van hun komst op een te laat tijdstip in Nederland bekend werd en omdat de televisiestudio's in Hilversum 6 weken tevoren moeten worden geboekt, was opname dit jaar niet mogelijk. Evenals de sportteams en zanggroepen zijn deze dansers uitstekende ambassadeurs voor onze Kerk. Hun enthousiasme, de kwaliteit van hun show en de vriendelijke handdruk na afloop voor iedere toeschouwer, heeft op ieder een positieve indruk achtergelaten.

H. A. E. Zwaneveld

Voor een dubbeltje liefde

ANN ROMICK

Zuster Romick, moeder van vijf kinderen, heeft met veel plezier sedert verschillende jaren verhalen geschreven, maar dit is haar eerste gepubliceerde verhaal. Ze is werkzaam als tweede raadgeefster in de Zustershulpvereniging, en is akéla in de San Lorenzo Eerste Wijk, Ring San Leandro (Californië).

„Als ik een dubbeltje had, zou ik een van die bloemen kopen.“ Uit zijn stem klonk trots en zijn ogen schitterden van tevredenheid, want hij zat nu in de eerste klas en hij kon lezen. Nou ja, soms. Het haastig gemaakte kaartje gaf aan dat de inhoud van het mandje te koop was voor 10 cent per stuk, en dat was wat hij kon lezen.

„Wat zou je er dan mee doen, als je er een mocht kopen?“ vroeg ik en sloeg zijn gezicht gade terwijl de plannen zich ontwikkelden.

„Ik zou 'm in mijn kamer zetten,“ zei hij met vastberaden stem, waaruit ik verbazing zijnerzijds over zo'n onnozele vraag kon opmerken.

„Goed dan,“ zei ik, terwijl ik in mijn portemonnee grabbelde. „'t Is in ieder geval beter dan kauwgom.“ Ik overhandigde hem het muntje, dat hij vol verwachting over de toonbank schoof. Hij ontving ervoor — keurig verpakt — een kleine plastic roos met een vreemd lang stuk ijzerdraad dat dienst deed als stengel. Ik dacht even na over zijn keuze — lichtroze — voor zijn rood-en-witte kamer, maar realiseerde mij dat een jongetje van de eerste klas zich over het algemeen niet zoveel zorgen maakte over kleurencombinaties.

We babbelden over kleinigheden terwijl we naar de auto liepen, ik met mijn tas vol boodschappen en hij met een voorzichtig vastgehouden bruine zak, die om de stengel was geklemd.

De zware bloem stak een paar centimeter boven de zak uit, en danste lustig heen en weer op het ritme van zijn voetstappen.

„Ik zou 'm aan Julie kunnen geven, voor haar verjaardag.“

„Wat zou je aan Julie willen geven voor haar verjaardag?“ vroeg ik afwezig. „De bloem,“ zei hij enigszins geïrriteerd omdat ik nu al had vergeten wat voor speciaals hij had gekocht.

„Bovendien is hij roze, dat staat best mooi in haar kamer. Misschien zou ze 'm wel op haar plank zetten.“

„Ja, dat kun je best doen, maar het duurt nog een hele tijd voor ze jarig is.“

Julie is zijn grote zus; ze is al zeventien en ziet er heel leuk uit. Ze heeft het soms enorm druk, maar ze heeft ook tijden dat ze heel erg stilte is.

„Dan kan ik 'm toch ook zomaar aan haar geven?“ vroeg hij, nu zijn besluit vaststond. „Begrijpt u, zonder een reden?“

„Natuurlijk,“ verzekerde ik hem, en ik slikte even iets weg. „Dat is eigenlijk het beste cadeau dat je geven kunt — als je iets aan iemand kunt geven zonder dat daar een reden voor is.“ We fluisterden en beraadslaagden terwijl ik de boodschappen op hun bestemde plaats wegzette. Onderwijl hield hij Julie in de gaten, die zich bij het vuur zat te warmen.

Eindelijk zette ik steunend op mijn knieën, de laatste blikken soep op de

onderste plank van de kast. Mijn ogen waren op dezelfde hoogte als de zijne, toen hij vroeg: „Hoe zal ik 'm aan haar geven? Wat moet ik zeggen?“ Hij was opgewonden, maar toch verlegen, enthousiast en toch weifelend, moedig maar toch bang.

„Geef hem maar gewoon aan haar, liefje, en zeg bij voorbeeld: ‚Hier, Julie, dat is voor jou, omdat ik van je hou.‘ En geef haar dan een flinke zoen.“

„O, nee hoor!“ Z'n arm schoot uit, met de palm van zijn hand naar voren, als van een verkeersagent die de auto's laat stoppen. „Geen gezoen!“

Hij keerde zich om en liep de andere kamer in. Hij probeerde voor de gelegenheid zo ernstig mogelijk te kijken. Niettemin krulden zijn mondhoeken omhoog, en z'n ogen dansten terwijl hij voor haar ging staan en zijn geschenk overhandigde.

Ik hoorde de woorden niet: die waren voor haar, samen met de bloem. Maar ik kon het tafereeltje gadeslaan. Haar gezicht klaarde op, en haar melancholieke mond barstte uit in een stralende spontane glimlach. Ze sloeg haar armen om zijn smalle schouders en drukte een klappende zoen op z'n wang.

Met de bloem in haar hand, omhelsde ze haar kleine broertje, en ik keek ernaar terwijl een roze plastic roos aan het uiteinde van een mal stuk draad vrolijk heen en weer veerde. ○

Een jongere spreekt tot alle ouders

PERRY DATWYLER

Broeder Datwyler is afgestudeerd aan de Utah State University, hij dient momenteel in het leger van de V.S. Hij heeft eveneens een zending vervuld in Formosa (1966—68) en is lid van de Logan (Utah) Tiende Wijk, Ring Cache Oost.

Volgens Tsjeng Tsjoe, een geleerde, heeft Confucius¹ eens gezegd: „Toen de ouden het rijk naar de heldere beginselen van het verstand wilden inrichten, schiepen zij eerst orde binnen hun eigen landen; met het voornemen, hun eigen landen goed te regeren, regelden zij vooraf hun eigen huiselijke aangelegenheden; ten einde hun families te kunnen regelen, hernieuwden zij eerst zichzelf. ...

„Dit onderzoek leidde tot volledige kennis, ... deze tot zelfvernieuwing; deze tot huiselijke orde; deze tot goed bestuur van hun eigen landen; en toen hun eigen landen goed bestuurd werden, kwam ook het rijk tot rust en welstand.²

Deze verklaring is geschreven in een tijd die veel overeenkomst met onze tijd vertoonde. Feodaal China stond op het punt ineen te storten. Politieke en maatschappelijke chaos, oorlog, hongersnood en wanhoop leidden de mensen ertoe om naar vrede, eenheid, produktiviteit en orde te zoeken. Tsjeng Tsjoe verklaarde dat niet de omstandigheden van onze omgeving de reden, de bron en de stimulans voor vrede zijn, doch dat het de persoon is. Voor de vroegere Chinezen werd de hernieuwing van de ziel bereikt door het onderzoeken en navolgen van de tradities en ethica van het verleden. Voor ons komt deze hernieuwing door de leringen van Jezus Christus en de profeten.

Aldus wordt vrede een individuele instelling die naar buiten uitstraalt door middel van een ingewikkeld web van maatschappelijke verhoudingen. Deze verhoudingen kunnen versterken en begeleiden, maar vrede blijft uiteindelijk het recht van het individu. Een individu die in vrede leeft met zichzelf en met God, wordt een dynamische kracht voor de ordelijke wereld die de meeste mensen wensen. Volgens de oude Chinese wijsgeer zijn gezinnen de bouwstenen van zo'n wereld. Dit geeft aan, dat maatschappelijke verhoudingen en menselijke wisselwerking de tweede fase vormen van een recept voor een betere wereld.

De vader, die in het middelpunt van de gezinseenheid staat, bekleedt een strategische positie. Zoals de schrijver Erich Fromm³ heeft opgemerkt, vertegenwoordigt de vader „de wereld van het denken, van hetgeen door de mens is vervaardigd, van wet en orde, van discipline, en reizen en avontuur. De vader is degene die het kind onderwijst en hem de weg in de wereld toont.“

Van vitaal belang in de ontwikkeling van het kind is daarom wat de beide ouders hem in hun verhouding met hem onderwijzen.

Weinigen van ons bekleden posities die van zoveel gewicht zijn, dat het daardoor binnen ons bereik ligt de geschiedenis van de mensheid te beïnvloeden. Desalniettemin zijn de meesten onzer in de positie om verhoudingen in het gezin te veranderen, en we kunnen allemaal onszelf veranderen.

Ouders die hun eigen geestelijke instelling, hun menselijkheid, hun eigen innerlijke vrede ontwikkelen, moeten

wel hen die zich in hun omgeving bevinden daardoor beïnvloeden. Jezelf en anderen in dit streven te hernieuwen, is wellicht onze grootste uitdaging.

Ouders die hierin slagen, verdienen alle eer die op hen kan worden bevestigd, want zoals de Chinese wijsgeer zegt berust al het andere hierop.

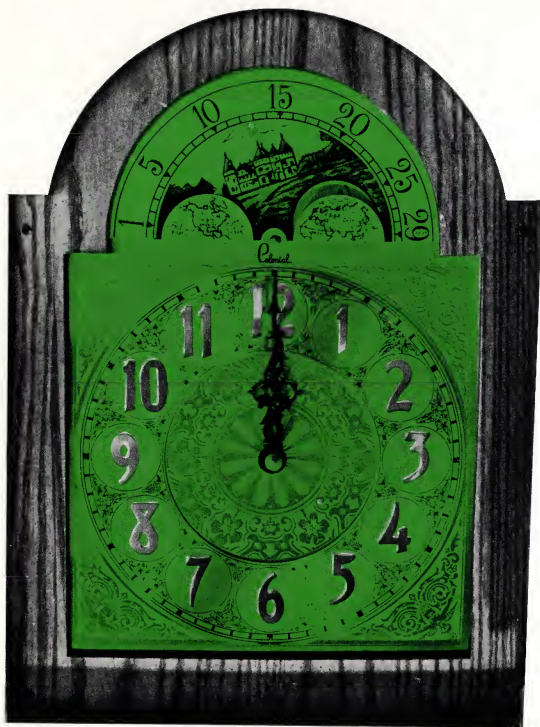
Wat verwachten de jongeren van hun ouders? Allereerst zoeken ze echtheid. Wellicht het belangrijkste dat een ouder kan doen, is oprecht, ontwikkeld, en menselijk te zijn. En hoe kan men zo'n ouder worden? Zowel in het ouderschap als in andere kwaliteiten, bereikt men z'n doel door discipline, geduld, concentratie en zorg.

Degenen die erin slagen ontwikkelde en menselijke wezens te worden, kunnen meer doen om de wereld te veranderen en hun bijdrage te leveren aan de mensheid, dan alle leiders van de wereld zouden kunnen wensen ooit te doen. Vrede begint in de harten van de mensen. In vrede met jezelf en met God te leven is een opmerkelijke prestatie. Maar om anderen bij te staan, en vooral je kinderen te helpen dit doel te bereiken, is de basis van werkelijke grootheid.

1 Confucius — stichter confucianisme, oude Chinese wijsbegeerte die persoonlijke deugd, toewijding aan de familie en gerechtigheid benadrukt.

2 Uit: De Grote Leer / Ta Hio, van Confucius, vert. E. J. Welz, blz. 26-27.

3 Fromm, Erich — geb. 1900, Amerikaans psychanalist van Duitse afkomst.

Een tijd voor alle noodzakelijke dingen

DOOR HERBERT F. MURRAY

„Een man heeft verantwoordelijkheid ten opzichte van zichzelf. Hij heeft verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Hij heeft verantwoordelijkheid tegenover de Kerk, en hij heeft verantwoordelijkheid ten opzichte van zijn beroep. Om een evenwichtig leven te kunnen leiden, moet hij een weg proberen te vinden waardoor hij op al deze gebieden goed kan functioneren.“

Dit zijn de woorden van president Harold B. Lee.

Hoe is het een heilige der laatste dagen mogelijk op de juiste wijze zijn Kerk te dienen, in zijn beroepsleven successen te behalen, de samenleving te dienen en tegelijkertijd de juiste hoeveelheid tijd en energie aan zijn gezin te besteden? Veel leden van de Kerk worden geconfronteerd met de uitdaging hun tijd en middelen zo in te delen, dat zij al die vele dingen die zij willen doen ook kunnen doen.

De Kerk heeft mensen nodig die geloven in prestaties op wereldlijk en geestelijk gebied, die ervan overtuigd zijn dat het mogelijk is grote dingen tot stand te brengen in het

koninkrijk hier op aarde en in het eeuwige leven, en die hiervan zo vast overtuigd zijn, dat zij tot handelen overgaan. Dat zijn de mensen die bijdragen aan de groei van de Kerk. Maar zelfs mensen met veel energie moeten hun tijd en taken goed tegen elkaar afwegen.

Het is noodzakelijk dat wij allen duidelijk onze prioriteiten stellen. Als wij de dingen die wij van plan zijn te doen naar belangrijkheid kunnen rangschikken, zal het ons veel gemakkelijker vallen beslissingen te nemen.

Een interessante visie op een geslaagd gezinsleven werd uitgesproken door Dr. Russel M. Nelson, een hartchirurg die onlangs werd benoemd tot superintendent van de zondagsschool van de Kerk. Broeder Nelson en zijn vrouw hebben negen dochters en één zoon.

„Een onmisbaar element in elk waarachtig geslaagd gezinsleven is het koesteren van de liefde tussen man en vrouw.

„In een groot gezin heeft de moeder de neiging haar tijd geheel en al aan haar kinderen te besteden, en als dit de

relatie tussen man en vrouw gaat belemmeren, is het — hoe goed de kinderen ook worden opgevoed — een poeveer overwinning.

„Kinderen komen en gaan,” voegt hij eraan toe. „Ze gaan op zending, gaan studeren, gaan trouwen, en om allerlei andere redenen gaan ze het huis uit, en als intussen de liefde tussen de ouders de kans heeft gekregen te verdorren, is de prijs die betaald moet worden hoog. Die toestand belooft weinig goeds voor het eeuwige leven.

„De liefde tussen man en vrouw is een dynamisch geheel. We moeten haar zien als iets dat groeit. Ze is als een tuin; als ze niet wordt verzorgd, vertoont ze al gauw tekenen van verwaarlozing. Naast de taak om de kinderen goed op te voeden en naar eer en geweten te voldoen aan de verplichtingen aan ons werk en aan de Kerk, zijn wij er ook voor verantwoordelijk de liefde tussen de ouders sterk en actief te houden.”

Broeder Howard B. Anderson, regionaal vertegenwoordiger van de Twaalf en vader van vier kinderen, merkt op: „Ik heb mannen gezien die niet in staat waren hun verantwoordelijkheden in het gezin naar behoren na te komen en dan het kerkelijk werk als excuus aanvoerden.”

Franklin S. Gonzalez, ringpresident in Lubbock in de Amerikaanse staat Texas, en vader van zes kinderen, zegt dat „elke getrouwe heilige der laatste dagen met een verantwoordelijke positie in de Kerk een beroep op God kan doen om bijzondere hulp voor zijn gezin. Dat wil echter ook zeggen dat hij er harder en efficiënter aan zal moeten werken een goede vader te zijn.”

Broeder Gonzalez benadrukt de rangorde naar belangrijkheid van alle noodzakelijke dingen. „Dat betreft het al vroeg in het leven beslissen dat het zakenleven niet belangrijker is dan de Kerk of het gezin daarin; de Kerk en het gezin zijn waarlijk één. We hebben het erover,” zegt hij, „dat wij veel tijd aan het kerkelijk werk besteden zonder daarbij ons gezin te verwaarlozen. Door gezinsavonden te houden en ons te voegen naar het programma van de Heer, garanderen we in zekere zin tijd voor recreatie en ontspanning, tijd om op adem te komen, tijd voor onderricht binnen het gezin.”

LaNeve Kimball uit Provo in Utah, presidente van de OOVJV, huisvrouw en moeder van twaalf kinderen, zegt: „Als mijn kinderen thuis komen wil ik thuis zijn, zodat ik onmiddellijk kan luisteren naar de dingen waar zij over willen praten. De juiste instelling is belangrijker dan welk

tijdschema dan ook. De Heer helpt ons iedere dag als wij om leiding vragen; we beginnen de dag nooit zonder een persoonlijk gebed om Zijn hulp en leiding.”

Zuster Kimball voegt daaraan toe: „De gezinsavond is van onschatbare waarde. Het is zo’n rijke zegen een heilige der laatste dagen te zijn en een profeet te hebben die ons in deze dingen leidt. Ik herinner mij een tekst uit het Boek van Mormon, waarin wij worden aangemaand eerst het koninkrijk Gods te zoeken. (Zie Jakob 2:18.) Daarom hebben wij het Evangelie nodig om ons te leiden in het ontwikkelen van een gevoel voor waarden.”

Toen zij sprak over de waarde van de gezinsavond, dacht zuster Ruth Grover, presidente van de Zustershulpvereniging van Evanston in de staat Illinois, huisvrouw en moeder van twee kinderen, terug aan haar ervaringen toen zij aan de Northwestern Universiteit een lezing hield over de Kerk. Na de lezing stond het lesboek voor gezinsavonden, dat zij ter inzage had neergelegd, in het centrum van de belangstelling. „De wereld hongert naar dit waarlijk bezielende programma,” zegt zij.

W. Paul Hyde, bisschop en directeur van een kerkelijke onderwijsinstelling in Vancouver in Brits Columbia, vader van drie kinderen, merkt op dat de vrouw de kern van het huisgezin is. „Als de tijd die de vader aan zijn gezin kan besteden wat beperkt is vanwege zijn verantwoordelijkheden tegenover werk en Kerk, kan zij veel doen om door haar houding tegemoet te komen aan de behoeften van de kinderen.

„Het is wel voorgekomen als ik de deur uit moest, dat een van de kinderen zei: ‘O, Papa, moet u vanavond weg?’ en dat mijn vrouw dan zei: ‘Is het niet heerlijk dat wij een papa hebben die door onze hemelse Vader werd uitgekozen om Zijn koninkrijk te helpen opbouwen?’ Het is voor mij een enorme steun de deur uit te kunnen gaan met een gevoel van geestelijke rust in plaats van met een gevoel van onvrede.”

Eensgezindheid en samenwerking tussen de ouders zijn zeer belangrijk, vooral in het tot de orde roepen van de kinderen en in het oplossen van de problemen van alle dag.

Bij het vaststellen van onze prioriteiten en het beslissen hoe wij onze tijd zullen besteden, is het van belang te denken aan deze beroemde uitspraak van president McKay: „Geen enkel succes kan het falen in eigen gezin goedmaken.”

De betekenis van liefde

CLARK SWAIN

Eeuwenlang al worden er gedichten geschreven, liederen gezongen, bergen beklommen en veldslagen geleverd met de liefde als drijfveer. Er zijn zelfs moorden en zelfmoorden gepleegd in naam van de liefde.

We denken niet altijd op de juiste wijze over liefde. Een van de onjuiste en onredelijke opvattingen die wij geneigd zijn erop na te houden is, dat liefde alleen een mystiek gevoel is, een geheimzinnige macht die ons overmeestert; en als ze eenmaal komt, vallen we er hulpeloos aan ten prooi, niet in staat haar te bedwingen. We zijn geneigd te denken dat ze net zo geheimzinnig weer kan verdwijnen als ze gekomen is, en dat we niets kunnen doen om te voorkomen dat ze verdwijnt.

Enkele maanden geleden kwam een vrouw mij om raad vragen. Ze legde me uit dat ze niet meer van haar echtgenoot hield en was gaan houden van een andere man; zij en die andere man overwogen te scheiden van hun huwelijkspartner, zodat ze met elkaar konden trouwen. Allebei hadden ze meerdere kinderen — in het geheel waren er tien kinderen bij betrokken — en toch dachten zij erover die kinderen en hun huwelijkspartner op te geven, omdat ze op elkaar verliefd waren geworden. De vrouw had het gevoel dat ze evenmin in staat was weer van

haar echtgenoot te gaan houden als haar liefde voor die andere man te beëindigen.

Iemand anders, die ook raad kwam vragen, vertelde mij dat hij erover dacht zich te laten scheiden van zijn vrouw, „want,” zei hij, „ik geloof dat ik niet meer van haar houd,” alsof het hem niet mogelijk zou zijn iets te doen om zijn gevoelens te wijzigen. Zo iemand moet leren wat ware liefde betekent. Wij moeten niet langer aan liefde denken als aan een geheimzinnige macht die over ons heerst. Wij moeten liefde beschouwen als een manier waarop wij met andere mensen omgaan, en niet als iets dat ons overkomt; dan beginnen wij ons liefhebbers in onze macht te krijgen.

Diegenen die tot de gevolgtrekking komen dat liefde niet te definiëren is — dat ze op geen enkele manier verklaard kan worden en dat het iets is dat wij niet kunnen begrijpen — zijn degenen die op de verkeerde manier over liefde denken, die denken dat het een mystiek gevoel is, een geheimzinnige macht, een val waar men in kan lopen. Diegenen die over liefde denken zoals ze werkelijk is, kunnen haar definiëren, verklaren en begrijpen. Het helpt als wij aan iemand denken als een liefhebbende persoon, of als we aan iemand denken als een persoon die al dan niet in staat is zijn

liefde te uiten. Een van de belangrijkste dingen waarnaar men in een huwelijkspartner moet zoeken is de mate waarin die persoon in staat is zijn liefde te uiten. En als wij ons voorbereiden op het huwelijk is een van de meest essentiële karaktereigenschappen die wij ons eigen moeten maken het vermogen om liefde te geven en te ontvangen.

Dit vermogen begint zich al in de kindertijd te ontwikkelen in de liefdevolle omarmingen van de moeder. Men kan een baby nooit te veel liefde geven. Een baby die niet genoeg liefde ontvangt, kan in zijn lichamelijke groei of bij de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid achter raken. Hij kan emotioneel en lichamelijk ziek worden. Een van de belangrijke redenen om een kind rijkelijk liefde te geven is, dat het hem helpt zijn gevoel van eigenwaarde te ontwikkelen — waardering, respect en liefde voor zichzelf. En hoe meer genegenheid een mens voor zichzelf kan opbrengen, des te beter is hij in staat anderen liefde te geven.

De egoïst is niet de persoon die zichzelf liefheeft; het is degene die jegens zichzelf negatieve gevoelens koestert, egocentrisch is, zich op zichzelf concentreert, probeert zijn twijfels betreffende zichzelf te overwinnen. Iemand die een innerlijke strijd met zichzelf

voert, leeft niet in gemoedsrust; hij heeft innerlijke conflicten. Als wij een kind kunnen helpen liefde voor zichzelf te ontplooiën, zal hij waarschijnlijk niet met zichzelf in conflict leven en zich vrij voelen om andere mensen vriendelijkheid en liefde te geven.

Een liefhebbende persoon respecteert andere mensen. Tot het respecteren van mensen behoort dat men ze niet dwingt. Het kan af en toe noodzakelijk zijn dat een volwassenene een kind dwingt iets te doen wat hij niet wil; maar als er tussen twee volwassenen, een liefdevolle relatie bestaat, is er geen dwang. Wij mogen proberen iemand te overreden ons standpunt te begrijpen, of we proberen iemand er wellicht van te overtuigen iets te doen dat wij graag willen, maar als wij hem liefhebben, dwingen wij hem niet.

Een liefhebbende persoon reageert positief op anderen. Omdat sommige mensen beter in staat zijn lief te hebben dan anderen, mogen wij redelijkerwijs concluderen dat sommige mensen beter in staat zijn positief te reageren dan anderen, maar wij kunnen zelf onze reacties leren verbeteren. Liefhebben betekent zich verplaatsen in de gevoelens van de ander, proberen te begrijpen hoe de ander zich voelt en hem laten merken dat wij hem begrijpen.

Een liefhebbende persoon bekommert zich om het welzijn, de vooruitgang en het geluk van degene die hij liefheeft. En niet alleen bekommert hij zich erom; hij doet ook iets door zijn hulpbronnen aan de ander beschikbaar te stellen. Liefhebben betekent geven. Het geven van stoffelijke dingen aan anderen, maar het is nog belangrijker dat men zijn tijd geeft. Een van de kerstcadeaus die een vader eens aan zijn zoon gaf, was een brief met de boodschap: „Aan mijn geliefde zoon: Het hele komende jaar geef ik je elke dag een uur van mijn tijd, dat besteed mag worden zoals jij dat wilt.“ Is dat geen liefdedaad?

In het dertiende hoofdstuk van zijn eerste brief aan de Korinthiërs legt Paulus uit wat liefde is. Een liefhebbende persoon is lankmoedig en vriendelijk. Zijn liefde is van lange duur; hij

is niet afgunstig. Lichtvaardigheid, ongeblazenheid en bedrog passen niet in zijn gedrag; hij is nederig. Een liefhebbende persoon gedraagt zich niet onbetamelijk; hij denkt geen kwaad; hij draagt alle dingen; hij verdraagt alle dingen; hij raakt niet gemakkelijk ontstoken in woede. Een liefhebbende persoon koestert geen wrok jegens anderen; hij beseft dat een dergelijk gedrag hemzelf meer kwaad doet dan de ander.

Echte liefde is in alle menselijke verhoudingen fundamenteel hetzelfde, of het nu om een grootvader en grootmoeder gaat, een pas getrouwd stel of een moeder en haar kind. Het heeft te maken met zorgzaamheid, respect, reageren, medegevoelen, geven om de ander, geven, ontvangen, delen en vergeven. Let u er eens op dat al die woorden die we hier gebruiken woorden zijn die actie uitdrukken. Voor liefde is actie vereist.

Iemand die tegen een ander zegt: „Alte liefde die ik ooit voor je heb gekend heb je kapot gemaakt.“ begrijpt de kunst van het liefhebben niet, omdat niets liefde kapot kan maken. Als liefde afsterft heeft zij zelfmoord gepleegd, want liefde is niet te meten door degene die men liefheeft, maar wel door degene die liefheeft. Of we wel of geen liefde geven mag niet afhangen van de eigenschappen en het gedrag van de ander. Het mag dan misschien gemakkelijker zijn de ene persoon lief te hebben dan de andere, omdat de een misschien charmanter, aardiger en lichamelijk aantrekkelijker is, maar ons liefhebben mag niet bepaald worden door de aard en het gedrag van de ander. Liefde is niet een gevoel, maar een manier waarop wij iemand behandelen.

Dr. Swain is bijzonder hoogleraar in zaken betreffende huwelijk en gezinsleven aan de Staatsuniversiteit van Montana en huwelijksadviseur voor het kantongerecht aldaar. Hij is leider van de groep jonggehuwden en assistent van de algemeen secretaris van de meerderjarige Aäronische priesterschapsdragers van de Wijk Bozeman, Ring Helena.

LEER ONS TOCH RUSTEN

*O Hart van Christus,
Diep als de zee,
Eindloos in deernis
Voor't wereldwee:
't Zijn de oude lusten,
't Is de oude smart,
Leer ons toch rusten
God, aan Uw Hart.*

*O Hart van Christus,
Hart, dat ons kent:
Menschen vol zwakten
En doodsellend;
We smeeken weenend,
In nood verward:
Leer ons toch rusten,
God, aan Uw Hart.*

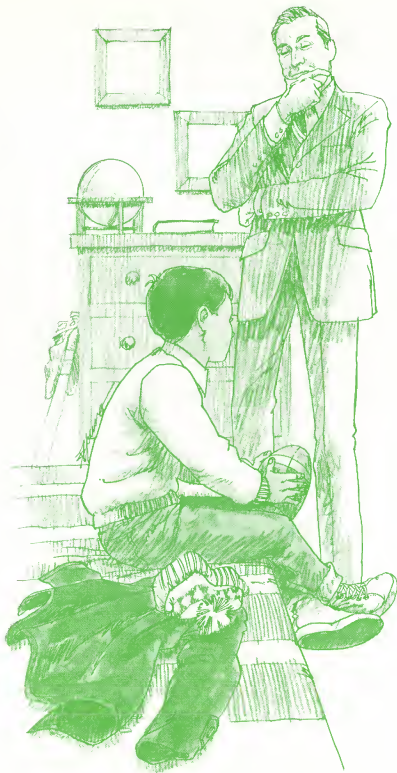
*O Hart van Christus . . .
Liefde, die leedt,
Wie, die Uw volheid
Van goedheid weet.
Versmade Liefde,
Ten dood gesard,
Leer ons toch rusten
God, aan Uw Hart.*

*O Hart van Christus . . .
Blind als we zijn
Zoeken we vreugden
En vinden pijn:
't Zijn de oude lusten,
't Is de oude smart,
Leer ons toch rusten,
God, aan Uw Hart.*

Jos. van Wely

Kiezen

DOOR W. GODFREY

Toen ik op een avond van kantoor thuiskwam, kwam mijn vrouw me bij de deur tegemoet, en op haar gezicht stond te lezen dat er moeilijkheden waren, die anders verborgen bleven in haar hart. In de beslotenheid van onze kamer vertelde zij me dat onze tweede zoon, die meespeelde in de voetbalcompetitie van de basisscholen, voor de volgende middag om vier uur een belangrijke wedstrijd op het programma had staan.

Maar om vier uur dinsdagsmiddags leidt mijn vrouw het jeugdwerk van onze wijk. Presidente van het jeugdwerk zijn brengt bepaalde verplichtingen met zich mee, en een daarvan is dat men het goede voorbeeld moet ge-

ven en dat men moet zorgen dat ook het eigen gezin een goede invloed uitstraalt.

„Wat is David van plan eraan te doen?“ vroeg ik, terwijl ik eigenlijk het antwoord al wist.

„Voetballen,“ luidde haar antwoord. Vastberaden voegde zij eraan toe: „Maar hij moet naar jeugdwerk gaan; je zult met hem moeten praten.“

Gevangen tussen de vastbeslotenheid van mijn vrouw en de vrije wil van mijn zoon, riep ik hem naar binnen en wij gingen naar zijn kamer om eens rustig te praten. Hij keek eerst wel wat benauwd, en daarna ontspande hij zich; maar toen ik begon over die voetbalwedstrijd en het conflict ten aan-

zien van het jeugdwerk dat erdoor werd veroorzaakt, werd hij weer gespannen.

We begonnen het gesprek met het bespreken van de dingen waartoe hij zich verbonden had toen hij zich in het doopwater begaf. Ik vertelde hem dat hij volgens de Schriften in feite tegen zijn hemelse Vader had gezegd: „Ik neem bereidwillig de naam van Uw Zoon op mij, en ik zal mijn best doen te leven zoals Hij leefde en zoals Hij wil dat ik leef. Voorts zal ik de lasten van mijn medemensen dragen, rouwen met de rouwenden en naar beste weten en kunnen de leringen van de Kerk naleven.“

Verder vertelde ik hem dat onze hemelse Vader ons nooit heeft beloofd dat het gemakkelijk zou zijn, dat er zich nooit conflicten zouden voordoen, dat wij nooit moeilijke beslissingen zouden hoeven nemen; maar Hij heeft ons wel met zoveel woorden gezegd dat wij moeten proberen de problemen in dit leven op te lossen zoals Jezus Christus ze opgelost zou hebben. Toen vertelde ik hem over de beroemde sportmensen die vanwege hun godsdienstige verplichtingen hadden geweigerd deel te nemen aan wereldkampioenschappen, over anderen die weigerden op zondag te spelen, over enkelen die een veelbelovende carrière in de sport hebben opgegeven om op zending te gaan. Omwille van de eerlijkheid en sportiviteit vertelde ik hem ook over andere sportmensen die zich, omdat zij zich daartoe tegenover hun ploeg verplicht voelden, wel op zondagen en christelijke feestdagen speelden en probeerden dit door de week goed te maken.

Toen zei ik: „Als je mijn voorstel goed vindt, waarom zou je dan niet eens goed gaan nadenken over je doopverbond, en waarom zou je dan niet over je problemen bidden? Dan neem jij een besluit, en Mama en ik zullen je besluit respecteren.“

Hij bleef heel lang in zijn kamer, en toen hij die avond naar bed ging, zag ik hem langer bidden dan gewoonlijk. Ik bad ook dat hij de juiste beslissing zou nemen, en zijn moeder sprak bijna hetzelfde gebed uit als ik, omdat we

allebei wisten dat onze zoon belangrijker was dan een jeugdwerkpresident-schap of andere dingen die op dat moment van belang waren.

Het was nog maar net licht, toen ik iemand aan mijn arm voelde schudden. Het was David. „Ik heb mijn besluit genomen,” zei hij.

„En welk besluit is dat?” vroeg ik.

„Ik zal een half uur in de Schriften lezen voor ik ga voetballen, en als ik weer thuis ben nog een half uur, maar ik speel wel mee in die wedstrijd.”

„Goed,” zei ik toen hij de kamer uitging. Mijn vrouw en ik waren allebei teleurgesteld en we zeiden bijna geen woord.

Hij las in het Nieuwe Testament, speelde mee in die wedstrijd, verloor, en las nog meer in het Nieuwe Testament, terwijl zijn moeder een bezorgde jeugdwerklerares zijn afwezigheid probeerde uit te leggen.

Maanden later zei hij op een dag tegen me: „Pa, ik geloof dat ik op die dag dat ik ging voetballen een fout heb gemaakt. Ik ben blij dat u zoveel van me hield dat u mij de beslissing liet nemen, hoewel ik weet dat u het fout vond. De volgende keer zal ik de goede keuze doen.”

Later dacht ik: Wat is de werkelijke betekenis van onze doop in het dagelijks leven? Wat is de werkelijke betekenis van de plechtige belofte en het verbond van het priesterschap voor een drager van het Aäronisch Priesterschap? Zijn de Kerk en het priesterschap werkelijk belangrijker dan sport, dansen en andere vormen van recreatie? Wat gaat er voor, de Kerk of de school? De Kerk of sport? De Kerk of mijn broeders en zusters? De Kerk of plezier?

Het is me de laatste tijd duidelijk geworden dat ons vaker wordt gevraagd moeilijke beslissingen te nemen dan sommige mensen geloven. Dikwijls moeten wij kiezen tussen twee goede dingen of tussen twee dingen die goed noch slecht lijken, en niet tussen goed en slecht of zwart en wit. Even overtuigd ben ik van het feit dat onze liefhebbende Vader in de hemel ons niet altijd vaststaande antwoorden geeft waarmee wij al onze problemen kunnen

oplossen. Hij geeft ons eerder leiden-de beginselen die van toepassing kunnen zijn op elk menselijk dilemma, en er ook inderdaad op toegepast dienen te worden.

Ik ben er ook zeker van, dat de manier waarop men zijn doop bekijkt of de wijze waarop men gebonden is aan de plechtige belofte en het verbond van het priesterschap, veel kan uitmaken voor de manier waarop men moeilijke problemen oplost, en bovendien de betekenis die men aan zijn priesterschap en lidmaatschap van de Kerk hecht.

Het priesterschap en de Kerk betekenen in zekere zin meer voor ons wanneer wij ze niet alleen zien als behorende tot God en Christus, maar ze ons ook eigen maken. En de manier waarop wij dit doen is door volledige deelname aan en opoffering voor de zaak waarvan wij weten dat zij waarachtig is.

Het priesterschap wordt zinvol als wij kinderen zegenen, het avondmaal bedienen, het avondmaal zegenen, de zieken zalven, leraren aanstellen, op huisonderwijs gaan. President Harold B. Lee oppert dat het priesterschap nog zinvoller is wanneer wij het aanwenden om de verdwaalden te helpen de weg weer te vinden. Aldus worden wij aangemaand volledig toegewijd te zijn en met hart en ziel deel te nemen, omdat wij op die manier de Kerk de onze kunnen maken.

Dr. Godfrey is afdelingscoördinator van de seminars van Ogden (Utah), en directeur van het Weber Institute of Religion. Zijn artikelen verschijnen in kerkelijke en niet-kerkelijke publikaties. Hij is lid van de hoge raad van de Ring Weber State College.

UIT: KERKHOFBLOMMEN

*O Jesu, 't zielken dat
Gij ons geschonken hadt,
als echtelijken zegen;
hoe is 't uit onzen schoot
zoo schielijk, door de dood,
gerukt en weggedregen?*

*Hoe dunkt ons menigmaal
zijn lieve kindertaal
te hooren . . . maar, 't is dolen
dat 't minnend herte doet:
ons kinderen is voor goed,
ons kind is ons gestolen!*

*Het licht is ons geroofd,
het leven uitgedoofd,
en 't huisgezin, geschonden,
en schettert nimmermeer
vol vreugde, lijk weleer:
het zwijgt ten allen stonden!*

*De dood en kent geen leed,
zij zeisent, immer weerd
en zonder mededogen;
geen troost en wete ik, geen:
Gij, Jesu, zult alleen,
Gij kunt onz' tranen droogen!*

Guido Gezelle

Nadere verklaring

In *Het Priesterschapbulletin*, jaargang 8, No 1, onder punt 2 staat dat groepen alleenstaanden een gezinsavond kunnen houden onder leiding van de bisschop of gemeentepresident. Be-doeld wordt: op aanwijzing van de bisschop of gemeentepresident, want het is niet de bedoeling dat laatstge-noemde erbij aanwezig dienen te zijn. Dezelfde instructie komt voor in *De Ster* van augustus 1972, blz. 331.

Kerkelijk Vertaalbureau

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · OKTOBER 1972

Van vriend tot vriend

DOOR OUDERLING
ROBERT L. SIMPSON

Het geloof van kinderen heeft me altijd al doen beseffen hoe dicht onze hemelse Vader bij ons is. De gebeden van kinderen hebben mij ook geleerd dat onze hemelse Vader niet verwacht dat elk gebed lang is of dat wij grote woorden gebruiken. Mijn kleindochter Lisa bidt niet zo lang en zij gebruikt geen moeilijke woorden. Maar ik weet dat haar gebeden worden gehoord en beantwoord, omdat zij van onze hemelse Vader houdt, en Hij van haar.

Toen ik zes jaar was, nam mijn moeder me mee naar de plechtigheid van het zetten van de eerste spade voor onze nieuwe kapel in Santa Monica in de staat Californië. Toen we daar aankwamen, merkte mijn moeder op dat ik het schepje, dat ik altijd meenam als we met ons gezin naar het strand gingen, had meegenomen. Ik

had gehoopt dat ik kon helpen bij het graafwerk op het bouwterrein waar de kapel zou komen. Ik mocht mijn schep die eerste dag gebruiken, en mijn geloof groeide erdoor, omdat ik hielp bij de bouw van een kerkgebouw voor onze hemelse Vader. Tjonge, wat voelde ik me geweldig fijn! Het zaad van dienst en geloof werd in mijn hart gezaaid. Ik wil datzelfde gevoel van geloof en verlangen om te dienen, dat ik als kind van zes jaar had, behouden.

Toen jaren later mijn kinderdromen om op zending te gaan bewaarheid werden, werd ik geroepen om heel ver weg te gaan, naar Nieuw-Zeeland. Daar heb ik de eerste mensen van de Maori-stammen ontmoet, die in mijn leven zoveel betekenen door hun eenvoud, oprechtheid en grote geloof.

Een van mijn eerste opdrachten daar gold een Maori-dorp dat Judea heette en waar de zendelingen aan het helpen waren bij de bouw van een kerkje. In die tijd was ik juist de taal van de Maori's aan het leren. Elke dag bad ik onze hemelse Vader om hulp. En op een dag was ik verrast, omdat er allemaal jeugdwerkkinderen om me heen stonden. Mijn gebed om hulp bij het leren van de nieuwe taal was verhoord, en onze hemelse Vader had de gemeentepresident geïnspireerd om deze kinderen te sturen om mij te helpen. Wekenlang volgden zij me overal waar ik ging, en ze spraken steeds in de Maori-taal tegen me. Hun eerste les zal me altijd bijblijven:

*Hei tito tito te ngeru me te whiro
Te kau peke runga te marama
Ka kata te kuri ki tana mahi pai
Ka oma te rihi me to punu.*

Die woorden klonken prachtig, maar voor een pas gearriveerde zending betekenden ze niets. Ik dacht dat ik een oud krijgslied van de Maori's aan het leren was. Ik was heel verbaasd toen ik merkte dat de kinderen me aan het leren waren: „Hey, diddle diddle, the cat and the fiddle, the cow jumped over the moon . . .” (Een Engels kinderliedje.)

Die kinderen van Nieuw-Zeeland zal ik altijd enorm dankbaar blijven voor de geweldige zegening die zij voor hun nieuwe zending betekenden.

In een ander deel van Nieuw-Zeeland gingen de zendelingen 's avonds altijd naar een bepaald Maori-huis, waar zij zeker konden zijn van een slaapplek, en waar zij wisten dat de Geest des Heren altijd aanwezig was. Het gezin dat daar woonde had elf kinderen, en ieder sprak op zijn beurt het gezinsgebed uit. Zij baden

altijd oprecht dat zij op een goede dag naar de tempel zouden kunnen gaan om door de macht van het priesterschap voor tijd en alle eeuwigheid aan elkaar verzegeld te worden. Dit gezin was zo arm, dat het volkomen onmogelijk leek genoeg te sparen om de kaartjes te kopen die moeder, vader en de elf kinderen nodig zouden hebben om naar de vijfduizend mijl verder gelegen tempel te Hawaii te gaan. Maar hun geloof was groot en het hele gezin bleef volharden in het gebed. Hoe zou hun ooit zo'n zegen ten deel kunnen vallen?

Elke zending in Nieuw-Zeeland werd vervuld van een onbeschrijflijke deemoed toen president David O. McKay enkele jaren later aankondigde dat er een tempel gebouwd zou worden in Nieuw-Zeeland — nog geen negentig kilometer van het

Maori-gezin dat waarschijnlijk nooit genoeg geld bij elkaar zou hebben gekregen om naar Hawaï te gaan. God begaat ondoorgroendelijke wegen om Zijn wonderen te bewerkstelligen. Hij zal mensen wier geloof groot genoeg is nooit de hemelse zegeningen ontzeggen.

Ons gezin zal ons vriendinnetje Becky nooit vergeten; zij nodigde ons uit om onze gezinsavond bij haar thuis te houden. Hoewel haar vader geen lid van de Kerk was, wilde zij toch dat hij zou meedoen aan een gezinsavond. En wat ze het liefste wilde was dat haar vader lid zou worden.

De vader van Becky zei dat hij het fijn zou vinden als wij onze gezinsavond bij hem thuis zouden houden. We hadden een prachtige avond samen. De geestelijke les werd gevolgd door versnaperingen, wat spelletjes en het gezinsgebed. Toen we afscheid namen, keek Becky naar mij op en zei: „Bisschop Simpson, wilt u iets voor mij doen?”

„Natuurlijk,” zei ik, „wat je maar wilt.”

„Wilt u alstublieft mijn papa voor mij dopen?”

Dit verzoek, dat was vervuld van de hoop en het geloof van een kind, maakte een diepe indruk op haar vader, en nog maar enkele weken later werd hij inderdaad gedoopt.

Geen wonder dat Jezus zei: „Indien gij niet . . . wordt gelijk de kinderen, zo zult gij het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan.” (Mt. 18:3.) ○

Vrienden in Nieuw-Zeeland

DOOR VICKI H. BUDGE

Op een dag vertrokken een visser, die Kupe heette, zijn vriend Ngahue en hun gezinnen met grote kano's vanuit een land dat Hawaiki heette. Een legende verhaalt dat zij een reusachtige inktvis volgden, die hun vis-aas had gestolen. Toen ze wekenlang over onbekende wateren hadden gevaren, kreeg de vrouw van Kupe iets in het oog dat op een lange, witte, laaghangende wolk leek. Zij riep: „He ao! He ao!“ (Een wolk! Een wolk!) Kupe noemde het land waar zij op af voeren Aotearoa, en dat betekent Land van de Lange Witte Wolk.

Zo luidt de legende van de Maori's over de manier waarop de Polyneesiërs omstreeks 900 v. Chr. Nieuw-Zeeland ontdekten. Kupe en zijn metgezellen bleven niet in Aotearoa, maar zij gingen terug naar Hawaiki om te vertellen wat zij hadden ontdekt.

Ongeveer 400 jaar later trokken verscheidene gezinnen er in zeven grote kano's op uit, op zoek naar Aotearoa om er te gaan wonen.

Vele jaren later, in 1642, werden deze eilanden en de Maori's ontdekt door Abel Tasman¹, een Nederlandse ont-

dekkingsreiziger. Hij noemde het land Nieuw-Zeeland.

Nadat James Cook² in 1769 op deze eilanden was geweest, gingen er veel kolonisten uit Engeland wonen. De Maori's en de *pakehas* (blanken) leefden samen als vrienden.

Nieuw-Zeeland is het meest geïsoleerde land ter wereld. Het dichtstbijgelegen land is Australië, en dat land ligt er bijna 2500 km vandaan.

De Glimworm Grot, op het noordelijke eiland, is een diepe grot, met tegen het plafond duizenden glimwormen. Ze zien eruit als piepkleine lantaarntjes die een blauw-groen licht geven. Om de glimwormen te kunnen zien, moet je met een boot de grot invaren. Bij het geringste geluid doen de glimwormen hun lichtjes uit.

Taumatawhakatangihangakoauauatamateaturipukakapikimaungahoronukupokaiwhenuakitanatahu is de langste plaatsnaam ter wereld. Dat is de naam die de Maori's aan een centrum van schapenfokkerij op het noordelijke eiland hebben gegeven. De vertaling luidt: De bergtop waar Tama-tea, de man die de hele wereld rondvoer, voor zijn geliefde op de fluit speelde.

Wisten ? jullie dit

Vijfenzeventig procent van de bomen en bloemen op de twee eilanden van Nieuw-Zeeland, het noordelijke en het zuidelijke eiland, komen nergens ter wereld voor.

Nieuw-Zeeland is een land waar geen landslangen voorkomen.

De kiwi, een vogel, legt eieren die acht maal zo groot zijn als een kippeï. Vader kiwi zit 2½ maand lang op het ei voordat er een jong uitkomt; daarna zorgt papa kiwi voor het kuikentje tot het voor zichzelf kan zorgen. De kiwi is de nationale vogel van Nieuw-Zeeland.

De Stephans-eiland kikker komt alleen in Nieuw-Zeeland voor. Deze kikker kan zonder water leven, en hij is maar 2½ tot 3½ cm groot. Als jong is deze kikker nooit een kikker-visje.

Op het zuidelijke eiland ligt er op de Zuidelijke Alpen eeuwige sneeuw. De jan-van- gent, een grote witte

zeevogel, die ongeveer zo groot is als een gans, is bekend om zijn spectaculaire duikvluchten, die hij vanaf een hoogte van 300 m onderneemt.

Hij duikt recht naar beneden, met een snelheid die wordt geschat op 150 km per uur. Met de klap waarmee deze vogel het wateroppervlak raakt, verdooft hij vissen die op een diepte van twee meter zwemmen. De jan-van-gent duikt onder een vis, en vangt hem dan op weg naar de oppervlakte. Jan-van-gents zijn geweldige zwimmers, en men heeft ze wel tot op een diepte van 250 m onder het wateroppervlak aangetroffen. Nieuw-Zeeland is 1600 km lang, en nergens is men meer dan 120 km van de kust verwijderd.

1 Tasman, Abel Janszoon — (1603—1659) Nederlands zeeman; ontdekte Tasmanië en Nieuw-Zeeland.

2 Cook, James — (1728—1779) Brits zeeman en ontdekkingsreiziger die de Stille Oceaan bevoer.

Samuël de Lamaniet

Een verhaal uit het Book van Mormon, naverteld door MABEL JONES GABBOTT
ILLUSTRATIE VAN ARNOLD FRIBERG

Samuël keerde zich bedroefd af van de stad Zarahemla. Hij had vele dagen met de Nephieten doorgebracht, met hen gesproken, geprobeerd ze te laten bekeren van hun zonden. Maar ze wilden niet naar hem luisteren. Ze hadden hem uit hun stad verdreven, en hij stond op het punt terug te gaan naar zijn eigen land.

Maar de stem van de Heer kwam tot Samuël, en vertelde hem dat hij terug moest gaan naar Zarahemla om de mensen te profeteren wat er maar in hem opkwam.

De mensen wilden hem niet de stad binnenlaten, dus zocht Samuël een plekje uit vanwaar hij op de stadsmuur kon klimmen, en strekte toen zijn hand uit en riep met luider stemme: „Ziet, ik, Samuël, een Lamaniet, spreek de woorden des Heren, die Hij in mijn hart geeft.“ (Hel. 13:5.)

Tegen de mensen die bleven staan om te luisteren zei Samuël: „Ziet, ik geef u een teken dat ik u waarachtig voorspel, want het zal nog vijf jaren duren, en ziet, dan komt de Zoon van God om allen te verlossen die in Zijn naam zullen geloven. En dit zal een teken zijn ten tijde van Zijn komst: er zullen grote lichten aan de hemel zijn in de nacht voor Zijn komst. Er zal dan geen duisternis zijn, zodat het zal lijken of een dag en een nacht en nog een dag één lange dag zijn, zonder een nacht. U zult van zonsop-

gang en zonsondergang weten; daarom zal men met zekerheid weten, dat er twee dagen en een nacht zullen zijn; niettemin zal de nacht niet donker zijn, en dit zal de nacht zijn voordat Hij wordt geboren. En er zal een nieuwe ster verrijzen, zoals u er nog nooit één gezien hebt, en dit zal u ook tot een teken zijn. En er zullen vele tekenen en wonderen in de hemel zijn, zodat u allen verbaasd zult zijn.“

Er waren veel mensen die de woorden van Samuël geloofden en die gedoopt wilden worden, maar omdat Samuël een Lamaniet was, en omdat hij de woorden sprak die de Heer hem geboden had te spreken — en het waren scherpe woorden over de goddeloosheid van de Nephieten — werden zij boos op hem en wilden hem doden.

Ze gooiden stenen naar hem en zij schoten heel veel pijlen op hem af toen hij daar zo op die muur stond; maar de Geest des Heren was met hem, zodat zij hem niet konden raken met hun stenen en pijlen. De oversten van het leger probeerden Samuël te pakken te krijgen, maar hij sprong van de muur af en vluchtte naar zijn eigen land om onder zijn eigen volk te prediken en te profeteren.

En de Nephieten hebben nooit meer iets van Samuël gehoord! ○

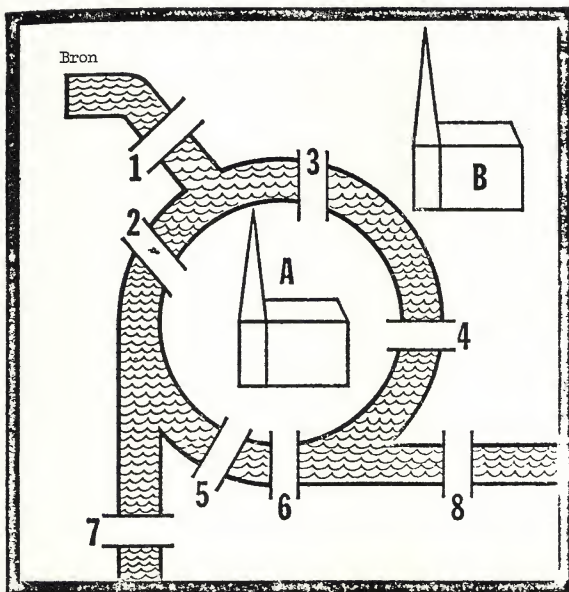

De zendelingenpuzzel

Walter King

In vroeger tijden waren er een paar zendelingen die op het eiland A woonden. Ze moesten elke week een bezoek brengen aan kerk B, en op hun weg daarheen wilden ze alle leden van de Kerk bezoeken. Om dit te doen moesten ze alle acht bruggen over die op het plaatje te zien zijn. In het begin gingen ze meerdere malen over dezelfde brug, maar na een tijdje hadden ze een route bedacht waarbij het mogelijk was elke brug maar één keer over te gaan.

Pak een potlood en probeer een streep te trekken van A naar B die maar een keer over alle acht bruggen gaat.

Oplossing: Van A over brug 5, dan 6, 4, 8, 7, 2, 3, 1 en rondom de bron van de rivier naar B.

Een Indiaan vergeet zo iets nooit

DOOR MARY PRATT PARRISH

ILLUSTRATIES VAN VIRGINIA SARGENT

Het was een lome dag in augustus. De zon stond te branden aan de hemel, en Tommy en Elia lagen bij de kreek op de grond te genieten van de schaduw van een grote populier. Zij hadden opdracht gekregen op dertig stuks vee te letten die een meter of achthonderd stroomopwaarts aan het grazen waren.

„Vee hoeden mag dan belangrijk werk zijn,” zei Tommy, „maar erg opwindend is het niet.”

Precies op dat moment begon het vee te loeien. De jongens hoorden de dieren onrustig bewegen, alsof ze bang waren. „Er is iets met ze aan de hand,” zei Elia. „Laten we eens gaan kijken wat er is.”

Een ogenblik later renden de jongens naar het vee toe, maar ze stonden plotseling stil toen ze een groepje Indianen op zich af zagen komen. Ze wisten helemaal niet of hun bedoelingen vriendelijk of vijandig waren. Maar Tommy wist dat de Omaha Indianen de mormoonse pioniers toestemming hadden gegeven die winter in hun gebied de tenten op te slaan en hun water en timmerhout te gebruiken.

Toen de jongens tot op gehoorsafstand waren genaderd, kwam er een

jonge Indiaan naar voren die hun in gebroken Engels aansprak. „Gisteravond hebben onze vijanden, de Iowa's, ons kamp aangevallen. Al onze mannen, behalve het opperhoofd en ik, waren op jacht. De Iowa's hebben onze paarden en al ons voedsel meegenomen. Ze hebben veel vrouwen en kinderen gewond. Ons opperhoofd hebben ze voor dood achtergelaten. Als hij niet geholpen wordt, zal hij zeker sterven.”

Tommy keek naar het bed van wilgetakken dat de Indianen voor hun opperhoofd hadden gemaakt. Wat hij zag deed hem bijna zijn ogen sluiten.

„Ik zal hulp halen,” zei hij.

„Ik ga met je mee,” zei Elia.

De jonge Indiaan hield zijn arm voor Elia om hem te beduiden dat hij niet weg moest gaan. „Jij blijft hier tot die jongen terugkomt.”

Tommy wist dat de veiligheid van Elia afhing van zijn spoedige terugkomst, dus hij rende bijna de hele drie kilometer naar het Winterkwartier.

Hij ging meteen naar zijn bisschop toe en vertelde hem wat er was gebeurd. „De Indianen hebben echt hulp nodig,” besloot hij, „en ze hou-

den Elia vast om er zeker van te zijn dat ik met iemand terug zal komen." Bisschop Morley luisterde kalm; toen legde hij zijn arm om de schouders van de jongen om hem te troosten, terwijl hij erover nadacht wat hij moest doen. „We moeten Brigham Young opzoeken,” besloot hij. „Mischien is hij bij de veerpont. Neem mijn paard maar en rijd zo snel je kunt daarheen. Intussen ga ik hier op zoek.”

De veerpont was ruim twintig kilometer ver, en Tommy deed er een uur over om erheen te rijden. Toen hij er aankwam vond hij Brigham Young en hij vertelde hem zijn verhaal.

„Natuurlijk helpen we de Indianen,” zei Brigham Young, „maar onze eerste zorg geldt Elia. Je moet zo gauw mogelijk naar hem teruggaan. Neem jullie huifkar mee en vraag bisschop Morley er met zijn huifkar heen te gaan. Met die twee huifkarren kunnen we wel alle ernstig gewonden naar het Winterkwartier brengen. Ik zie je straks weer bij mij thuis.”

Bisschop Morley stond op Tommy te wachten. Met de twee huifkarren gingen ze Elia en de Indianen ophalen.

Toen ze bij het trieste kleine kamp kwamen, kwam Elia er aanrennen en hij begon tegen Tommy te praten. „Eerst waren ze bang dat ik weg zou lopen,” vertelde Elia, „maar toen ik mijn bloes uitdeed en hem in de kreek natmaakte om het voorhoofd van opperhoofd Groot Hoofd af te koelen, wisten ze dat ik te vertrouwen was.”

„Ik ben zo blij dat je niets is overkomen,” zei Tommy.

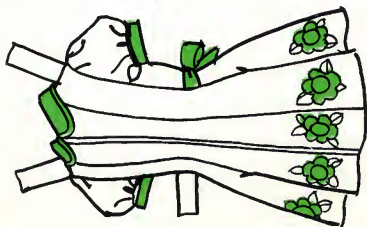
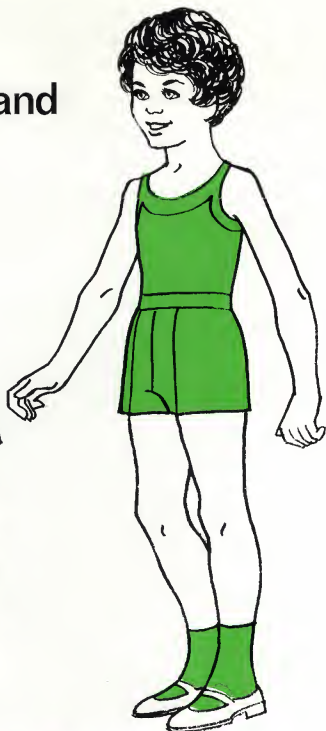
Bisschop Morley en de jonge Indiaan hielpen opperhoofd Groot Hoofd in de huifkar van Tommy, en de jongens gingen op weg naar het Winterkwartier. De andere Indianen die zwaar gewond waren werden in de huifkar van bisschop Morley gelegd. De overige Indianen liepen ernaast.

Het was bijna zonsondergang toen de huifkarren bij het huis van Brigham Young kwamen. Al gauw had hij vastgesteld dat het opperhoofd van de Indianen bijzondere verzorging nodig had. Hij wendde zich tot Tommy en zei: „Ga alsjeblieft aan je moeder vragen of zij opperhoofd Groot Hoofd mee naar huis kan nemen en hem kan verplegen tot hij weer beter is.”

Hillary uit Nieuw-Zeeland

DOOR VIRGINIA SARGENT

In een wip was Tommy verdwenen. Een paar minuten later kwam hij met zijn moeder terug. Zij zei: „Natuurlijk, ik zal hem verzorgen.“

Brigham Young glimlachte en zei: „U zult er geen spijt van hebben. Een Indiaan vergeet een vriendendienst nooit.“

De daaropvolgende weken waren voor Tommy en zijn moeder spannend. Opperhoofd Groot Hoofd was ernstig ziek en hij moest voortdurend verzorgd worden. Tommy of zijn moeder bleef dag en nacht bij hem. En toen, op een dag, stond de Indiaan zonder te waarschuwen op. „Opperhoofd Groot Hoofd beter,” verklaarde hij. „Ik moet terug naar mijn volk.“ Enige tijd later kreeg Tommy mondpijnen, en hij was zo ziek, dat zijn moeder bang was dat hij nooit meer beter zou worden. Onverwachts

stond opperhoofd Groot Hoofd in hun deuropening, en hij gaf de moeder van Tommy wat mierikswortel. „Maal dit,” zei hij, „en maak thee voor de jongen. Thee zal hem beter maken.“ Zonder ook maar een bedankje af te wachten draaide de Indiaan zich om en was al gauw uit het gezicht verdwenen.

De mierikswortel maakte Tommy beter. Later kregen veel mensen die mondpijnen, een soort scheurbuik; ze kregen dan thee van mierikswortel als medicijn, en ook hun leven bleef erdoor gespaard.

„Opperhoofd Groot Hoofd was het niet vergeten, hè Moeder,” zei Tommy op een goede dag.

En zijn moeder antwoordde: „Nee, Tommy, en wij zullen het ook niet vergeten.“

Hoe je een getuigenis kunt verwerven en behouden

„Joseph Smith was een fantast die last had van hallucinaties. Er klopt niets van zijn verhaal.“ Aldus een opmerking van een van mijn beste vrienden, die bij mij op de middelbare school zat.

Zijn opmerking was een reactie op ons daaraan voorafgaande gesprek over godsdienst, waarin ik hem het verhaal van het eerste visioen tot in bijzonderheden had verteld. De mening van mijn vriend was gefundeerd op een bibliotheekboek dat zijn ouders hem te lezen hadden gegeven. Daar stond het, zwart op wit, en nog wel uit de openbare leeszaal. Voor een jongen van dertien bestond er zeer zeker geen meer authentieke bron dan de openbare leeszaal.

Voor het eerst van mijn leven leek alles wat mij was geleerd door diegenen die ik liefhad en vertrouwde in groot gevaar te zijn. Nog maar twee jaar eerder had het op het jeugdwerk allemaal zo eenvoudig geleken. Ik had goede lararessen gehad, en wat zij mij hadden geleerd had ik volledig aanvaard. Nu werd plotseling alles wat vroeger zo zeker was geweest en mij zo keurig was gepresenteerd, hevig aangevallen.

Vroeg of laat maakt elke heilige der laatste dagen zoiets mee. Het geloof van de kinderjaren en het onvoorwaardelijk vertrouwen in de woorden van anderen vervaagt, en uiteindelijk moet het vervangen worden door persoonlijke overtuiging, wil het geloof in het herstelde evangelie van Jezus Christus blijven voortbestaan.

Heber C. Kimball, raadgever van president Brigham Young, voorzag de dag dat de Kerk aangevallen zou worden op essentiële maatschappelijke punten en zelfs op fundamentele leerstellingen. Zich richtend tot de leden van de Kerk persoonlijk, zei hij:

„... Om de komende moeilijkheden het hoofd te kunnen bieden is het noodzakelijk dat u voor uzelf weet dat dit werk waarachtig is. De moeilijkheden zullen van dien aard zijn, dat de man of vrouw die niet deze persoonlijke kennis of dit getuigenis heeft zal vallen ... De tijd zal komen dat geen enkele man of vrouw het met een geleend licht zal kunnen volhouden. Ieder van u zal geleid moeten worden door het licht in zichzelf. Indien u het niet heeft, hoe kunt u dan standhouden?“ (Orson F. Whitney: *Life of Heber C. Kimball* [Bookcraft, 1967], blz. 450.)

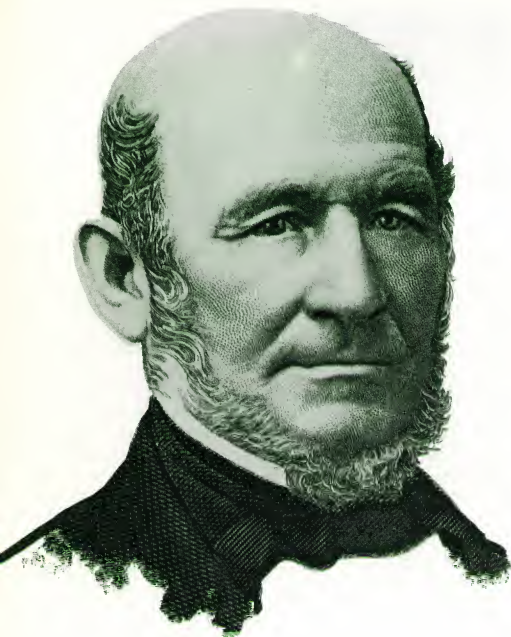
Over de gehele wereld schijnt men weer te gaan nadenken over God, en dat is het tegenovergestelde van de

„God is dood“-rage die enkele jaren geleden zozeer hoogtij vierde. Het is welhaast een traditie in de Kerk dat het aantal dopelingen onder tieners en jonge volwassenen groter is dan dat in andere leeftijdsgroepen. De laatste tijd is deze tendens nog duidelijker. In een aantal gevallen weten mensen die zich pas bekeerd hebben, meer over de Kerk, en krijgen een sterker getuigenis, dan veel jonge leden die hun hele leven al lid zijn geweest van de Kerk; zij schijnen vaak datgene dat in hun leven een dringende zaak moet zijn de gewoonste zaak van de wereld te vinden.

Een vast en duurzaam getuigenis van dit imposante werk van de laatste dagen wordt niet gereserveerd voor uw bisschop en een selecte kring hogepriesters van de wijk. Een getuigenis van de waarheid is een geschenk dat God vrijelijk geeft aan ieder die bereid is het proces van het ontwikkelen van een getuigenis door te maken. Een jongen van veertien jaar werd uitgekozen om deze bedeling te openen, en dat om veel goede en voldoende redenen: zijn gedachten waren nog niet verhard. Hij kon nog onderwezen worden. Hij was jong en hij geloofde. Hij was nog niet te ver verwijderd van het geloof van zijn kinderjaren, een geloof dat maar al te veel mensen achter zich laten liggen om een leven vol ongelof en twijfel te gaan leiden. Volgens mij kan een jong hart een uiterst vruchtbare voedingsbodem zijn voor het zaad van het getuigenis: daar kan het wortelschieten en groeien.

Iemands zoeken naar een getuigenis kan pas in ernst beginnen als het al dan niet waar zijn van de geschiedenis van Joseph Smith voor hem een zaak van levensbelang wordt, het al dan niet een geïnspireerd document zijn van het Boek van Mormon, het feit of dit al dan niet een door profeten geleide Kerk is! Pas dan kan iemand werkelijk zover zijn dat hij de nobele speurtocht naar licht en waarheid gaat ondernemen. Maar het verwerven en behouden van een getuigenis eist inspanning. Zonder een sterk verlangen, zonder studeren, en zonder de nodige zelfdiscipline om een waardig leven te leiden, is het niet waarschijnlijk dat er antwoorden op vragen zullen komen.

Mijn tienerjaren komen veel overeen met die van veel jongeren, met wie ik dag na dag praat. Zij zeggen dikwijls: „Als de Heer mij maar zekerheid zou geven, dan zou ik zeker bereid zijn mijn hele leven aan dit werk te wijden.“ Getuigenissen die gegrond zijn op wonderen kunnen op

„De tijd zal komen dat geen enkele man of vrouw het met geleend licht zal kunnen volhouden. Ieder van u zal geleid moeten worden door het licht in zichzelf.“

(Heber C. Kimball)

z'n hoogst oppervlakkig zijn, en ze kunnen alleen door nog meer wonderen in stand gehouden worden. Dat is niet het eeuwigdurende proces dat beschouwd wordt als het gunstigste voor het verkrijgen van een getuigenis dat de moeilijkheden kan doorstaan waar Heber C. Kimball over sprak.

Ook president David O. McKay maakte als tiener dit mentale proces door. Hij vertelde ons dat hij in zijn jongensjaren in Huntsville (Utah) bij een besenstruik neerknielde om voor eens en altijd te weten te komen of het werk waarachtig was. Mag ik citeren wat president McKay hierover vertelde?

„Ik knielde neer en met al het vuur dat in mij was stortte ik mijn hart uit voor God en vroeg Hem om een getuigenis van dit Evangelie. Ik dacht dat er een soort manifestatie zou volgen; dat er iets in mij zou veranderen waardoor ik absoluut geen twijfel meer zou hebben.

„Ik stond op, steeg op mijn paard, en toen het dier het pad begon te volgen, herinner ik mij, onderwierp ik mijzelf aan een grondig onderzoek en onwillekeurig mijn hoofd schudde-
 zend zei ik tegen mezelf: 'Nee, jongen, er is niets veranderd; ik ben nog dezelfde jongen als voor ik knielde.' De verwachte manifestatie was niet gekomen ...

„Ze kwam echter wel, maar niet op de manier die ik had verwacht. Zelfs de manifestatie van Gods macht en de aanwezigheid van Zijn engelen kwamen; maar toen deze dingen kwamen was het eenvoudig een bevestiging, het was een getuigenis.“ (*Treasures of Life*, [Deseret Book Co., 1962], blzz. 229-230.)

Er bestaat geen „kortere route“ naar een eeuwig leven bij onze Vader. Kennis en getuigenis moeten „regel op regel en gebod op gebod“ komen. (L. en V. 98:12.) De Heiland zegt: „Onderzoek de Schriften“; en vervolgens verwijst Hij naar het eeuwige leven waarover de Schriften leren, en Hij besluit: „... en die zijn het, die van Mij getuigen.“ (Joh. 5:39.)

Een geweldige broeder die ik zeer bewonder, vooral om zijn kennis van de Schriften, was op een dag het Boek van Mormon aan het bespreken. Iemand vroeg hem hoe men een dergelijke vaardigheid kon krijgen door en met de Schriften die hij bezat.

Hij gaf een antwoord waar geen speld tussen te krijgen was. „Ach, dat is heel eenvoudig,“ legde hij uit. „Je begint op bladzijde één, en dan ga je naar bladzijde twee, en zo verder.“ Weinigen van ons zijn bereid op bladzijde één te beginnen. Mag ik nog eens benadrukken dat er geen kortere route is voor de weg naar het eeuwige leven? Om de beginselen van het Evangelie te leren beginnen we op bladzijde één, dan gaan we naar bladzijde twee, en het is te hopen verder naar volmaakte kennis.

Betreffende de beginselen waarover wij leren, mogen wij niet vergeten dat het evangelie van Jezus Christus geen omwegen maakt. Zoals u weet tracht de mens voortdurend de Schriften te rationaliseren, ze aan te passen aan de belangen die hier en nu urgent zijn, of wellicht ze zo om te buigen dat ze op wereldlijk gebied goed van pas komen, maar de Heer zegt in een openbaring in de laatste dagen: „Onderzoek deze geboden, want ze zijn waar ... Hetgeen Ik, de Here, heb gesproken, dat heb Ik gesproken, en Ik verontschuldig Mijzelf niet.“ Hij besluit met een opmerking die opgevat moet worden als een leidraad voor alle jonge heiligen der laatste dagen: „... hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde.“ (L. en V. 1:37-38.) Is het geen geruststelling dat wij van dag tot dag leiding kunnen ontvangen van levende profeten?

„Jezus antwoordde hun, en zeide: Mijn leer is de Mijne niet, maar Desgenen, Die Mij gezonden heeft.

„Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelven spreek.“ (Joh. 7:16-17.)

„Zelfs de manifestatie van Gods macht en de aanwezigheid van Zijn engelen kwamen; maar toen deze dingen kwamen was het eenvoudig een bevestiging, het was geen getuigenis.“ (David O. McKay.)

Als een zending in het zendingsveld komt, kan hij alleen vreugde en welslagen vinden als hij besluit regelrecht in het diepe te springen en bij wijze van spreken kopje onder te gaan. Jongeren overal ter wereld proberen op de een of andere manier „geluk“ te beleven. Nog niet zo lang geleden zag ik een groep bovenbouwleerlingen van een school voor voortgezet onderwijs in Californië geluk beleven toen zij samen met enkele gehandicapte werknemers van een vestiging van Deseret Industries aan een speciaal project werkten. Een jongen zei: „Zo zal ik me nooit weer voelen.“

Tijdens hun vakantie besloot een quorum van diakenen in Australië met z'n allen als vrijwilligers mee te helpen bij de bouw van hun nieuwe kerkgebouw. Ze noemen het nog steeds ons gebouw. Een groep Lauwermeisjes uit Salt Lake City koos een ziekenhuis in de buurt uit om daar in de zomer als vrijwilligsters te werken. Ze besteedden ruim 600 uur aan anderen. Tijdens een getuigenisvergadering aan het eind van die zomer zei een meisje: „Het leek wel een hemel op aarde.“

Dan was er ook nog het jongerencomité van de bisschop van Logan (Utah), dat besloot het huis van een weduwe op te knappen. Een jongen merkte op: „Toen ik haar zag huilen, wist ik meteen dat ik tenslotte de sleutel tot waar geluk had gevonden.“ Een meisje merkte op: „Tot op dat moment had ik nooit precies begrepen wat mijn leraren precies bedoelden toen zij ons onderwezen over „de zuivere en onbevleete godsdienst voor Good...“ (Jak. 1:27.)

Overal in de Kerk zijn er zulke voorbeelden te vinden van jonge mensen van over de hele wereld, die een lieflijke bevestiging van het getuigenis ontvangen door de gave des Heiligen Geestes, terwijl zij *Zijn wil doen*. Deze dingen alleen bestuderen is niet voldoende. Je moet er zelf daadwerkelijk aan meewerken.

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekend maken.

„En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten.“ (Moro. 10:4-5.)

Deze tekst alleen al heeft meer mensen tot een getuigenis van het Boek van Mormon geleid dan enige andere aansporing of aanmoediging. Vasten en bidden zijn de middelen die alle profeten die ooit hebben geleefd aanwendden

om geestelijke kracht te ontvangen en om beter contact te kunnen hebben met onze Vader. Allen hebben zij ons aangemoedigd hetzelfde te doen.

Iedere heilige der laatste dagen moet voor zichzelf een vast getuigenis verwerven — persoonlijke kennis van het feit dat Jezus Christus de Zoon van de levende God is, dat Joseph Smith de profeet is door wie het Evangelie is hersteld, en dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen „... de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem ...“ is. (L. en V. 1:30.)

Iedereen kan dit getuigenis verwerven door de vastgestelde werkwijze te volgen waardoor de Heer een getuigenis geeft. Er is geen kortere weg. Het verlangen om het te weten is een dwingende eis. De leer leren is essentieel. Zijn wil doen zal deze leer in uw hart heiligen. Door bidden zal de weg opengesteld worden en het zal alle dingen mogelijk maken door middel van Hem, want Hij zegt: „... zonder Mij kunt gij niets doen.“ (Joh. 15:5.)

Moge ieder van u in staat zijn stand te houden vanuit uw eigen getuigenis, want hoogst waarschijnlijk zal geleend licht niet voldoende zijn om de toekomst mee onder ogen te zien.

Hoe te aanbidden

PRESIDENT BRUCE R. McCONKIE van de Eerste Raad van Zeventig

Het is mijn verlangen u een paar duidelijke raadgevingen te verstrekken die aangeven hoe wij de Heer moeten aanbidden. Er is waarschijnlijk meer dwaling en verkeerde voorlichting op dit gebied dan op enig ander gebied in de hele wereld, en toch is niets zo belangrijk als te weten wie en hoe wij moeten aanbidden.

Toen de Heer de mens schiep en hem op deze aarde plaatste, gaf Hij „hun geboden, dat zij Hem, de enige levende en ware God, zouden liefhebben en dienen, en dat Hij het enige Wezen zou zijn, Dat zij zouden aanbidden.“ (L. & V. 20:19.)

Jezus bevestigde dit gebod dat de basis is van alle geboden toen Hij zei: „Gij zult den Heere, uw God, aanbidden, en Hem alleen dienen.“ (Luk. 4:8.) De voortdurende roep van al de profeten in alle eeuwen is: „Komt, laat ons aanbidden en nederbukken; laat ons knielen voor den Heere, Die ons gemaakt heeft. Want Hij is onze God, en wij zijn het volk Zijner weide, en de schapen Zijner hand ...“ (Ps. 95:6-7.)

Als geesteskinderen van de eeuwige Vader werden wij op aarde geplaatst om beproefd te worden, om te zien of wij Zijn geboden zullen onderhouden en de dingen willen doen die bepalen of wij in Zijn tegenwoordigheid zullen terugkeren en Hem gelijk zullen zijn. In ons hart plantte Hij het instinctieve verlangen om te aanbidden, naar zaligheid te streven, en een macht om lief te hebben en te dienen die groter is

dan wijzelf. Aanbidden maakt een integreerend deel uit van het bestaan.

De kwestie is niet of de mensen moeten aanbidden, maar wie of wat het voorwerp van hun toewijding zal zijn en op welke wijze zij zich aan hun uitverkoren Allerhoogste zullen wijden.

En daarom merken wij dat bij de bron van Jakob, toen de Samaritaanse vrouw tot Jezus zei: „Onze vaders hebben op deze berg aanbeden; en gijlieden zegt, dat te Jeruzalem de plaats is, waar men moet aanbidden,“ Hij antwoordde: „Vrouw geloof Mij, de ure komt, wanneer gijlieden, noch op dezen berg, noch te Jeruzalem, den Vader zult aanbidden.

„Gijlieden aanbidt, wat gij niet weet; wij aanbidden, wat wij weten; en de zaligheid is uit de Joden.

„Maar de ure komt, en is nu, wanneer de ware aanbidders den Vader aanbidden zullen in geest en waarheid; want de Vader zoekt ook dezulken, die Hem alsoo aanbidden. Want aan dezulken heeft God Zijn Geest beloofd.

„En zij die Hem aanbidden moeten Hem in geest en in waarheid aanbidden.“ (Geïnspireerde vertaling, Joh. 4:20-26.)

Daarom is ons doel de ware en levende God te aanbidden en dit te doen door de kracht van de Geest en zoals Hij het heeft voorgeschreven. De juiste aanbidding van de ware God leidt tot zaligheid; de toewijding die men aan valse goden betuigt en die niet gebaseerd is op eeuwige waarheid, geeft een dergelijke zekerheid niet.

Kennis van de waarheid is noodzakelijk voor ware aanbidding. Wij moeten leren dat God onze Vader is; dat Hij een verheerlijkt en vervolmaakt Persoon is volgens Wiens beeld wij zijn geschapen; dat Hij Zijn geliefde Zoon in de wereld zond om het mensdom te verlossen; dat de verlossing in Christus, de openbaring Gods aan de wereld is; en dat Christus en Zijn evangeliewetten alleen bekend zijn door de openbaringen die aan de apostelen en profeten werden gegeven die Hem op aarde vertegenwoordigen.

Het aanbidden van een valse god brengt geen zaligheid. Het doet er geen greintje toe hoe oprecht iemand gelooft dat God een gouden kalf is, of dat Hij een onstoffelijke, ongeschapen macht is die in alle dingen is; de aanbidding van een dergelijk wezen of voorwerp heeft geen zaligmakende kracht. De mensen kunnen met hun gehele ziel geloven dat beelden of machten of wetten God zijn, maar alle toewijding aan deze dingen zal nooit de macht verschaffen die leidt tot onsterfelijkheid en het eeuwige leven. Als de mens een koe of een krokodil aanbidt, kan hij geen andere beloning verwachten dan die welke koeien en krokodillen dit jaar kunnen geven.

Als hij de wetten van het universum aanbidt, of de machten van de natuur, zal de aarde ongetwijfeld blijven draaien, de zon schijnen en de regen vallen op rechtvaardigen en onrechtvaardigen.

Maar als hij de ware en levende God

aanbidt, zal de almachtige God Zijn Geest op hem uitstorten, en hij zal de macht hebben de doden op te wekken, bergen te verzetten, door engelen te worden bezocht en in celestiale straten te wandelen.

Wij stellen nu de vraag hoe wij Hem Die leeft en regeert en is, onze toewijding dienen te betonen. De sleutel voor ware aanbidding is vervat in een openbaring die in 1833 aan Joseph Smith werd gegeven, waarin de Heer opnieuw het getuigenis van een vroegere discipel openbaarde.

Dit verslag verklaart dat Christus „in den beginne“ bij de Vader was; dat Hij „de Verlosser van de wereld“ is, en het licht en leven der mensen; dat Hij „in het vlees“ woonde als „de Eniggeborene des Vaders“; en dat Hij in Zijn sterfelijke vooruitgang „aanvankelijk niet van de volheid ontving, maar genade op genade ontving“; en dat tenslotte in de opstanding „Hij een volheid van de heerlijkheid des Vaders ontving; En Hij ontving alle macht, zowel in de hemel als op de aarde, en de heerlijkheid des Vaders was met Hem, want Hij woonde in Hem.“

Daarna zei de Heer: „Ik geef u deze woorden, opdat gij moogt verstaan en weten hoe te aanbidden, en Wie gij aanbidt, opdat gij in Mijn naam tot de Vader moogt komen, en te bestemde tijd van Zijn volheid ontvangen.“

„Want indien gij Mijn geboden onderhoudt, zult gij van Zijn volheid ontvangen, en in Mij worden verheerlijkt, zoals Ik in de Vader ben verheerlijkt; daarom zeg Ik u: Gij zult genade op genade ontvangen.“ (L. & V. 93:7-20.) Met andere woorden, ware en volmaakte aanbidding bestaat uit het volgen in de voetstappen van de Zoon Gods; het bestaat uit het onderhouden van de geboden, en het gehoorzamen aan de wil des Vaders, in die mate, dat wij van genade tot genade voortgaan, totdat wij in Christus verheerlijkt zijn zoals Hij in Zijn Vader is. Het is veel meer dan bidden en preken en zingen. Het is naleven en doen en gehoorzamen. Het is het leven van het grote Voorbeeld nastreven.

Mag ik met dit beginsel voor ogen nu een paar specifieke hoedanigheden illustreren van die goddelijke aanbidding die Hem aangenaam is, Hem van Wie wij zijn?

De Heer aanbidden is Hem navolgen, Zijn aangezicht zoeken, Zijn leringen geloven en denken zoals Hij denkt.

Het is in Zijn paden wandelen, te worden gedoopt zoals Christus werd gedoopt, dat Evangelie van het koninkrijk prediken dat van Zijn lippen kwam, de zieken genezen en de doden opwekken zoals Hij deed.

De Heer aanbidden is de dingen van Zijn koninkrijk voorop stellen in ons leven, bij alle woord leven dat door den mond Gods uitgaat, ons gehele hart richten op Christus en op die zaligheid die ons ten deel valt dankzij Hem.

Het is wandelen in het licht zoals Hij in het licht is, de dingen doen die Hij gedaan wil hebben, doen wat Hij onder gelijke omstandigheden zou hebben gedaan, zijn zoals Hij is.

De Heer aanbidden is in Zijn Geest wandelen, zich boven vleeselijke dingen verheffen, onze hartstochten beteugelen en de wereld overwinnen.

Het is onze tiende en vastengave betalen, als wijze rentmeesters handelen wanneer wij zorgen voor de dingen die aan onze zorg zijn toevertrouwd, die onze talenten en middelen gebruiken om de waarheid te verspreiden en Zijn koninkrijk op te bouwen.

De Heer aanbidden is in Zijn tempel trouwen, kinderen hebben, hun het Evangelie onderwijzen en ze in licht en waarheid grootbrengen.

Het is de gezinseenheid vervolmaken, onze vader en moeder eren; voor de man is het zijn vrouw met geheel zijn hart liefhebben en haar aankleven en geen ander.

De Heer aanbidden is de wezen en weduwen in hun verdrukking bezoeken en onszelf onbesmet van de wereld bewaren.

Het is werken voor de welzijnszorg, zieken verzorgen, op zending gaan, huisonderwijs doen en gezinsavond houden.

De Heer aanbidden is het Evangelie bestuderen, licht en waarheid verga-

ren, in ons hart de dingen van Zijn koninkrijk overpeinzen en Hem tot een deel van ons leven maken.

Het is met alle kracht van onze ziel bidden, door de macht van de Geest prediken, liederen van lof en dankzegging zingen.

Aanbidden is werken, actief bezig zijn voor een goede zaak, in de dingen van onze Vader zijn, onze medemenschen dienen en liefhebben.

Het is de hongerigen voeden, de naakten kleden, de treurende troosten, slappe handen sterken en de struikelenden oprichten.

De Heer aanbidden is dapper zijn voor de zaak van waarheid en gerechtigheid, en onze invloed ten goede laten voelen op het gebied van burgerschap, cultuur, ontwikkeling en regering, en die wetten en beginselen ondersteunen die de belangen van de Heer op aarde bevorderen.

De Heer aanbidden is goedsmoeds, moedig, en dapper zijn, de moed hebben van onze door God gegeven overtuiging en het geloof behouden.

Het is tienduizend maal tienduizend dingen. Het is de geboden van God onderhouden. Het is de gehele wet van het Evangelie naleven.

De Heer aanbidden is gelijk Christus zijn totdat wij van Hem de gezegende verzekering krijgen: „Gij zult zijn zoals Ik ben.“

Dit zijn de gelijke beginselen. Wanneer wij ze in ons hart overwegen ben ik ervan overtuigd dat wij in toenemende mate zullen weten dat ze waarachtig zijn.

Ware en volmaakte aanbidding is in feite het verheven en doel van de mens. God geve dat wij het volgende gebod van de Heer Jezus met een brandende pen in onze ziel zullen griffen: „Gij zult den Here, uw God aanbidden, en Hem alleen dienen.“ (Luk. 4:8.) Mogen wij metterdaad in volledige toewijding de Vader in de geest en in waarheid aanbidden, en daarbij vrede verwerven in dit leven en het eeuwige leven in de komende wereld. In de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Wat is een leraar?

PRESIDENT PAUL H. DUNN van de Eerste Raad van Zeventig

Wij zijn goed onderwezen in deze grote conferentie, broeders en zusters, en ik heb veel over lesgeven en grote leraren nagedacht. Gisteravond bracht broeder Marion D. Hanks de situatie onder onze aandacht die zich voordeed bij het overlijden van zijn neef, broeder [Ivan] Frame, een man die grote invloed had op de mensen. Hij zei dat een van de grote eerbewijzen die hem op deze begrafenis ten deel vielen was dat iedere jongen in zijn leven een broeder Frame behoorde te hebben.

Daar heb ik aan gedacht, en ik dank God herhaaldelijk dat ik een dergelijk persoon in mijn leven gekend heb. Hij was een man van achtenzeventig jaar, die als priesterschapsadviseur was aangesteld over zes jongens, nog in hun tienerjaren en met alle strubbelingen daaraan verbonden, die voor de uitdaging van de toekomst stonden. Zijn naam was Charles B. Stewart. Thans is zijn zoon president van het grote tabernakelkoor.

Ik weet niet hoe u dacht over een man van achtenzeventig toen u ziesten was, maar een paar van ons betwijfelden of het verstandig was van de bisschop, want wij vonden dat hij ons letterlijk Mozes had teruggegeven.

Ik herinner me nog de eerste dag van mijn klas, in die gammele oude bovenkamer van de Wijk Hollywood. Daar was die vriendelijke, zachtaardige man om mij te begroeten. Hij pakte mijn hand zoals hij bij de andere

jongens had gedaan en zei: „Jij bent zeker de zoon van Harold Dunn?”

Ik zei: „Ja, mijnheer.”

Hij praatte wat met mij over mijn familie en toonde grote persoonlijke belangstelling. Ook zei hij: „Paul, een van de vereisten om lid te zijn van deze klas is dat je iedere dag een nieuwe spreuk bedenkt.” Hij zei: „Heb je er vanmorgen een?”

Wel, ik had in geen jaren aan een nieuwe spreuk gedacht. Hij zag hoe ik mij voelde, en zei: „Wel, ik zal je er een leren. Luister goed: ‘Geloof je alles, jij dwaalt zeer, gelooft je niets, jij dwaalt nog meer.’ Kun je het herhalen?” Ik probeerde het en zei het tenslotte voor hem op. Ik mocht naar binnen gaan.

We hadden een fijne les. Na afloop, toen ik wegliep, zei hij: „Ik vergat je te zeggen dat je voor je naar huis gaat mij een nieuwe spreuk moet geven.” Ik dacht, dan ga ik niet naar huis, want ik had er geen. Daarom zei hij: „Luister nu eens heel goed, dan zal ik je er een leren die je je altijd zult herinneren.” Hij zei: „De zon ontlokt bloemen aan de aarde, de liefdes deugden aan het hart.” Dat heb ik nooit vergeten.

Een week ging voorbij en de geschiedenis herhaalde zich. Ik wist nog steeds geen andere spreuk. Hij zei: „Luister goed. ‘Doe nooit iets dat het daglicht niet kan velen.’” En ook dat heb ik nooit vergeten.

Ik wilde naar huis gaan maar merkte dat hij me niet wilde laten gaan al-

vorens ik er een geciteerd had. Toen ik dat niet kon, zei hij: „Luister goed: ‘Een wijze uil zat op een tak, hoe langer hij zat hoe minder hij sprak. Hoe minder hij sprak hoe meer hij hoorde. O, Paul, wees als die vogel en spreek geen loze woorden!’”

Ook daar heb ik veel over nagedacht. Er volgde nog een week en nog een groots gezegde. Hij zei: „Onthoud, jongeman, verbeter de wereld maar begin bij jezelf.” En dat gezegde heb ik ook nooit vergeten.

De tijd staat niet toe dat ik er nog meer noem. Twee jaar later was ik in het Amerikaanse leger. Ik was op het eiland Okinawa. Ik kreeg een brief van zuster Stewart met het treurige nieuws dat mijn goede vriend en leraar was overleden. Er zat een brief in van broeder Stewart aan mij, die nog maar voor de helft geschreven was. Hij schreef: „Beste Paul, ik heb aan je gedacht nu je in dat verafgelegen land bent, misschien ontmoet je een beetje terneergeslagen, en om je nu geestelijk wat op te bouwen heb ik er nog wat spreuken bijgedaan. Dat waren vierentwintig nieuwe spreken en ik heb ze nooit vergeten.

Ik dank God voor mensen die om ons geven, voor de Frames en de Stewarts. Sinds die tijd heb ik op de vingers van mijn hand vijf van zulke leraren geteld die mij ten goede hebben beïnvloed. Ik ben het volledig met broeder Hanks eens, er behoort in het leven van iedere jongen een broeder

Stewart en een broeder Frame te zijn. Wat is een leraar? De leraar is een profeet. Hij legt het fundament voor morgen.

De leraar is een artiest. Hij werkt met de kostbare klei van nog niet ontplooiende zielen.

De leraar is een vriend. In zijn hart vinden het geloof en de toewijding van zijn leerlingen weerklank.

De leraar is een burger. Hij werd gekozen en bevoegd verklaard om de maatschappij te verbeteren.

De leraar is een uitlegger. Vanuit zijn rijkheid en bredere kijk op het leven probeert hij de jongeren te leiden.

De leraar is een bouwman. Hij werkt met de hogere en fijnere waarden van beschaving.

De leraar is een cultuurdrager. Hij baant de weg voor verfijning van de smaak, voor beter gedrag, hoffelijker manieren en hogere intelligentie.

De leraar is een planmaker. Hij ziet de jonge levens voor zich als een deel van één groot geheel dat sterker opgroeit in het licht van de waarheid.

De leraar is een pionier. Hij legt altijd uit, probeert het onmogelijke en bereikt zijn doel.

De leraar is een hervormer. Hij probeert de belemmeringen weg te nemen die het leven verzwakken en vernietigen.

De leraar is een gelovig mens. Hij aanbidt God en gelooft dat het mensdom zich kan verbeteren. James Truslow Adams, een Amerikaanse geschiedschrijver die leefde van 1878—1949, zei: „Blijkbaar zijn er twee soorten onderwijs, één dat ons leert hoe wij ons een bestaan moeten verwerven en één dat leert hoe we moeten leven.”

Wij leren de mensen hoe ze moeten leven.

Elbert Hubbard, een Amerikaanse schrijver, uitgever en drukker, die leefde van 1856 tot 1915, zei: „Je kunt niemand iets leren, je kunt hem alleen helpen zichzelf te vinden.”

Dat is het geniale van de Heiland. Hij onderwees ons goddelijke beginselen die wij zelf kunnen toepassen, en zodoende onze persoonlijke problemen

oplossen. De Heiland heeft als leraar Zijn gelijkenis niet.

Sta mij toe dat ik in het kort hoofdstuk 15 van Lukas met u doorneem. Hierin vertelt de grote Meester ons hoe wij problemen, waar wij allen voor komen te staan, het hoofd kunnen bieden. Lukas rapporteert dat een grote menigte Hem naderde, tollenaars en zondaars, de Farizeeën en Schriftgeleerden, en Hij sprak tot hen deze gelijkenis, zeggende: „Wat mens onder u, hebbende honderd schapen; en één van die verliezende, verlaat niet de negen en negentig... en gaat naar het verlorene.”

Dan vertelt Hij over het vreugdevolle moment als het schaap wordt gevonden. En dan, zonder te pauzeren, gaat Hij over op een tweede gelijkenis die daaraan gelijk is en die zegt: „Of wat vrouw, hebbende twee penningen, indien zij één penning verliest, ontsteekt niet een kaars, en keert het huis met bezemen, en zoekt naarstiglijk, totdat zij dien vindt?” En ook zij verheugt zich met haar burens.” (Luk. 15: 4,8.)

En dan gaat Hij over op de gelijkenis van de verloren zoon. „Een zeker mens had twee zonen. En de jongste van hen zeide tot den vader: „Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt.” En wij vernemen hoe hij door zijn manier van leven alles verkwistte. (Zie Luk. 15:11-32.)

Als leraar heb ik mij meerdere malen afgevraagd waarom de Heer er de tijd voor nam om drie gelijkenissen te vertellen over dingen die verloren gaan. Tot het plotseling op een dag bij mij begon te dagen. Mensen gaan op verschillende manieren verloren, en hier, in dit grote hoofdstuk van Lukas, leren wij hoe de Heer raad geeft om ze terug te winnen.

Vergun mij deze opmerking: de Heiland zou, als Hij vandaag deze gelijkenis weer zou onderwijzen, tegen ons kunnen zeggen dat schapen (of mensen die verloren gaan) van nature geen zondaars zijn en ook niet voor de zonde hebben gekozen. Maar mensen, evenals schapen, dwalen af van datgene wat belangrijk is. Met andere woorden, zij hechten waarde aan de

verkeerde dingen. En ik ben ervan overtuigd dat de Heiland tegen de leraar in de klas, de adviseur, zou zeggen: „Indien u dit soort mensen terug wilt winnen, geef ze dan een hogere waarde in plaats van die welke ze nu hebben gekozen.” Het gezin, dienstbetoon en broederschap zijn groenere weiden voor de schapen van nu. Ze hiermede voeden zal ze thuis brengen.

Vervolgens spreekt hij over de verloren penningen. Deze hele conferentie ging over kostbare penningen die zoek raken — jonge mensen, indien u dit wilt. Onder ons bevinden zich diegenen die verantwoordelijke rentmeesters zijn, maar die, evenals de vrouw van deze grootse onderrichtende gelijkenis, deze onschatbare edelstenen door hun vingers laten glippen. Zeker, wij krijgen dit soort verloren voorwerpen niet op dezelfde wijze terug als een schaap. Hij zou zeggen, liefde, bezorgdheid en aandacht zijn de manieren die gebruikt moeten worden om de verloren penningen (of mensen) terug te krijgen.

En dan nog de prachtige gelijkenis van de verloren zoon, waarbij de Heiland zegt dat er mensen zijn die uit vrije keuze verloren gaan. Aan het eind van deze gelijkenis zegt Hij: „En tot zichzelf gekomen zijnde zeide hij [de verloren zoon]: Hoevele huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood...” (Luk. 15:17.)

Er zijn mensen die verloren gaan omdat hun vrije wil ze op dat pad brengt. Soms kunnen wij niet veel doen om dat soort mensen terug te krijgen, behalve ze met open armen te ontvangen en de kerkdeuren wijd open te zetten en door ze te laten weten dat ze welkom zijn. Onderwijzers en adviseurs zijn hier werkelijk nodig. Maar bedenk: hij kwam uit zichzelf. Hij bekeerde zich, zocht vergeving en kwam naar huis. Vele mensen lijken op de verloren zoon. Tot besluit zou ik nog willen zeggen dat dit een positief Evangelie is. Wij zouden eigenlijk het gelukkigste volk ter wereld moeten zijn. Het Evangelie van Jezus Christus is een grote opbouwende kracht. Het leert de mensen gelukkig te zijn en er

altijd blij uit te zien. Maar soms verwaarlozen we de eenvoudige dingen die het meest betekenen. De meeste mensen kennen door het gejaagd van het hedendaagse leven geen ware vriendschap, of de warmte die het Evangelie en zelfs een glimlach brengen kan.

Een kennis van mij zei kort geleden tegen mij toen wij op straat liepen en een man zagen met een zuur gezicht: „Hij kijkt alsof hij werd gespeend met citroensap en zure augurken.“

Ik hoorde ook nog van een moeder en haar kleine dochtertje die naar een openbare spreker luisterden. Het kleine meisje zei tegen haar moeder: „Is die mijnheer gelukkig?“ De moeder antwoordde: „Ik denk van wel,“ waarop het meisje opmerkte: „Waarom zegt hij dat dan niet tegen zijn gezicht?“

Ik denk dat onze hemelse Vader erg

teleurgesteld is wanneer Hij de ge-laaitsuitdrukking ziet van sommigen van ons, die alles hebben wat de wereld biedt, maar nalaten dat in hun leven op te nemen en het met andere te delen. Voor mij is de betekenis en het doel van het Evangelie van Jezus Christus dat het vreugde en blijdschap, vrede en tevredenheid brengt.

We hebben allemaal problemen. De wereld is ziek van de problemen. En toch staan in deze heilige woorden, in de standaardwerken, de oplossingen van de problemen die wij het hoofd moeten bieden. Laten wij de wereld aansporen het woord Gods te leren kennen.

In het Nieuwe Testament staan nog drieënveertig andere gelijkenissen die ons leren hoe mensen kunnen worden geholpen. Onderzoek de Schriften, want daarin zult gij de weg des eeuwigen levens vinden.

Mijn getuigenis is dat het Evangelie waar is en dat het werkt.

Ik had een bedelaar menigmaal geld gegeven.

Hij gaf het uit, en kwam, berooid, steeds weer,

Nog even schamel, koud en hongerig als weleer.

Toen gaf ik hem een spreuk, en door die spreuk van mij

Vond hij zichzelf, de mens, verheven, goddelijk en vrij —

Met zegeningen duizendvoud gekroond;

Hij bedelt nu niet meer — hij weet zich wel beloofd.

(Overgenomen uit „The true Gift“ en vrij vertaald. Auteur onbekend.)

Zo is het Evangelie van Jezus Christus, waarvan ik ernstig getuig, in de naam van Jezus Christus. Amen.

○

Jongelui, gebruik de gawe

DOOR PERCY K. FETZER

regionaal vertegenwoordiger van de Twaalven
(voormalig president van de Berlijnse Zending)

Veelal is onze waardering van het Evangelie van Jezus Christus afhankelijk van ons contact met degenen die liefde en toewijding tot de beginselen daarvan beweren te bezitten.

Ter nadere toelichting van deze uitspraak willen wij een verhalend gedicht in onze herinnering terugroepen. Het ging over een veiling. De afslager hield een oude viool omhoog, prees de goede hoedanigheden ervan en verzocht toen om een eerste bod at opvallend laag lag. Er was geen belangstelling voor het pleidooi van de afslager of voor de oude viool, en zelfs voor die lage prijs waren er geen liefhebbers voor.

Toen trad er een oude man naar voren en vroeg toestemming om het instrument te bespelen. Zijn verzoek werd ingewilligd. Hij stemde de snaren, en met vaardige hand en de houding van iemand die liefde koesterde voor die oude viool, bracht hij zijn toehoorders in verrukking met de wondermooie, bezielende tonen van die viool.

De muziek hield op, maar de bewondering duurde voort. Nogmaals hield de afslager het instrument omhoog, en met bijna eerbiedig respect gaf de geboden prijs blijk van de veranderde gevoelens onder het publiek. De viool werd voor een aanzienlijk hoge prijs verkocht.

De oude man had de eigenschappen waardoor de viool werd gekenmerkt tussen het eerste en het laatste bod niet veranderd. Op meesterlijke wijze had hij de in het instrument sluimerende mogelijkheden aan het licht gebracht. Het was nog steeds dezelfde viool, maar hij had de taxatie van de waarde van de viool in de harten van zijn toehoorders verhoogd.

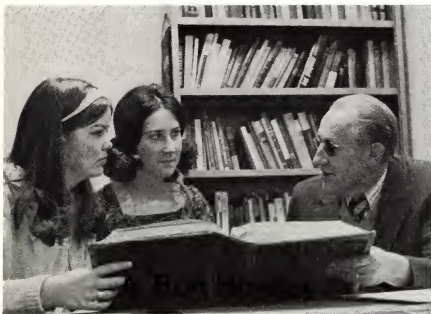
Op soortgelijke wijze vindt het Evangelie van de Zoon van God misschien geen aftrek, omdat de mensen er geen gunstige demonstratie van hebben ontvangen van hen die voorgeven het te bezitten en die het als een erfdeel bewaren.

Wij als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hebben heilige instrumenten in handen gekregen, die eeuwige waarde hebben. Veel hangt ervan af hoe wij ze gebruiken in het oog van hen die zijn geplaatst binnen het gebied dat onder onze hoede is gesteld.

V & A

De antwoorden zijn bedoeld als hulp en perspectief en niet als leerstellige uitspraken van de Kerk.

„Hoe behoort onze houding te zijn ten opzichte van de tekens van de dierenriem, astrologie en horoscopen?”

In feite behoort onze houding dezelfde te zijn als die tegenover waarzeggers, koffiedikkijsers, mensen die in kristallen bollen staren of uit de hand lezen. Ronduit gezegd is elk vertrouwen dat in dergelijke dingen wordt gesteld zuiver bijgeloof.

In de loop der tijden is het probleem ontstaan dat mensen die overigens verstandig genoeg waren, geen duidelijk onderscheid hebben gemaakt tussen astronomie, een bona fide wetenschap, en astrologie, een valse of pseudo-wetenschap. Dit wordt nog gecompliceerder door het feit dat de wetenschap waarschijnlijk is voortgekomen uit bijgeloof.

Dat wil zeggen dat het theoretische geloof, dat de sterren de zaken der mensen beïnvloeden, het motief geweest kan zijn voor de serieuze bestudering van de hemellichamen door diegenen die ten slotte de basis ontwikkelden voor de eeuwenoude wetenschap der astronomie.

In de middeleeuwen werden astrologie en astronomie dikwijls als een en dezelfde wetenschap beschouwd en waren ze nauw verbonden met alchemie, tovenarij en andere occulte praktijken. Sinds de dagen van Copernicus in de zestiende eeuw, werden deze twee van elkaar gescheiden en tot een jaar of tien geleden leek het dat de hedendaagse wetenschap de invloed van de astrologie had weggevaagd. De laatste jaren is echter, tot groot ongenoegen van wetenschapsmensen en rationele theologen, een grote herleving van het bedrog te constateren, dat samengaat met de algemene onredelijkheid van onze tijd.

De astroloog stelt met behulp van de dierenriem, en door te verwijzen naar het teken daarvan ten tijde van iemands geboorte, een kaart van de hemel samen. Dit is de horoscoop waarvan verondersteld wordt dat die iemands temperament, zijn onderhevig zijn aan ongelukken, zijn geluk, successen, rampen of zelfs zijn ziekten bepaalt.

Ons verstand vertelt ons dat God, Die de vrije wil van de mens erkende als grondslag van zijn aard, en hem vrijheid van handelen gaf om dit waar te maken, niet kan hebben toegestaan dat iemands bestemming kan zijn gebonden aan en beheerst door de bewegingen van hemellichamen. Het is redelijkerwijs niet mogelijk om enig causaal verband te leggen tussen het karakter en de persoonlijkheid van menselijke wezens en sterrekundige verschijnselen, behalve dat wij kunnen reageren op het klimaat of onze natuurlijke omstandigheden in het algemeen.

In de oudheid geloofden mensen van verschillende grote naties deze mythe eeuwenlang en gaven haar meer waardigheid dan zij verdiende. Zelfs de magische priesters van de Zoroastriëse godsdienst, die ten tijde van de geboorte van Jezus uit Perzië naar Palestina kwamen om vanuit die ideale observatiepost de van te voren bepaalde verschijning van een ongewone ster gade te slaan, geloofden in astrologie. Niettemin bevestigen de Schriften de waarheid van een dergelijk denkbeeld niet, zij geven er alleen een verslag van. De joods-christelijke traditie heeft van oudsher dergelijke dingen verworpen.

Mozes werd geïnspireerd om zijn volk de wil des Heren met betrekking tot dergelijke kwesties als volgt bekend te maken:

„Onder u zal niet gevonden worden, die zijn zoon of zijn dochter door het vuur doet doorgaan, die met waarzeggerijen omgaat, een guichelaar, of die op vogelgeschrei acht geeft, of tovenaars.

„Of een bezweerder, die met bezwering omgaat, of die een waarzeggende geest vraagt, of een duivelskunstenaar, of die de doden vraagt.

„Want al wie zulks doet, is den Heere een gruwel; ...” (Deut. 18:10-12.)

Op gelijke wijze veroordeelde Jesaja deze praktijken in zijn tijd toen hij aankondigde dat astrologen, sterrekijzers en zij die naar de nieuwe manen voorzagen „zichzelven niet kunnen rukken uit de macht der vlam“. (Jes. 47:13-14.) Het gemiddelde succes van de zogenaamde toekomstvoorspellers, waarzeggers en andere lieden van dat slag is geen zier beter dan het gemiddelde dat in het algemeen te verwachten zou zijn. Daniël en zijn metgezellen konden een veel beter verslag laten zien doordat zij vertrouwd waren op de invloed van de Geest des Heren in hun leven.

„En in alle zaken van verstandige wijsheid, die de koning hun afvroeg, zo vond hij hen tienmaal boven al de tovenaars en sterrekijzers, die in zijn ganse koninkrijk waren.“ (Dan. 1:20.)

Ook is het interessant om op te merken dat op andere plaatsen in de Schriften astrologen onbetrouwbaar worden genoemd. In het Boek van Daniël wordt hier minstens drie keer op gewezen.

Wij behoren onze houding zowel verstandelijk als geestelijk te bepalen en ons niet te laten beïnvloeden en ondersteunen door bijgeloof en mythe.

A. Burt Horsley
Hoofd lerarenopleiding
Ring Provo Vijfde Wijk
Professor in de filosofie en theologie
Brigham Young Universiteit

„Is iemand beter af als hij in opstand komt en zich dan bekeert, of als hij nooit opstandig is?“

Dit is een interessante vraag. De meesten van ons hebben personen gekend die laag gezonken zijn, die hun dagen doorbrachten zoals de verloren zoon, in losbandigheid, die teruggekomen zijn en daarna weer in het gareel liepen, boetvaardig, gezuiverd, vernederd, medelijdend hebbende en een diepe binding met het Evangelie. Zo iemand zei eens tegen mij: „Er zijn maar twee beginselen van het Evangelie belangrijk: bekering en vergeving.“

Hoe verheugd of ik ook ben wanneer ik zie dat iemand zichzelf weer gevonden heeft en zich van lage en kwade praktijken afwendt naar een eerlijke manier van leven, en hoewel ik geloof dat de gelovige die zich oprecht bekeert en tot Christus komt volledige vergeving ontvangt, geloof ik toch dat het beter is ernaar te streven rechtvaardig te leven in plaats van toe te geven aan zwakheden en ervoor te moeten vechten om terug te keren. Daarvoor heb ik de volgende redenen:

1. Ik heb nog nooit een oprecht boetvaardig mens ontmoet die blij was over zijn zonden. Ze zijn nooit een prettige herinnering, en herinnering is een deel van het leven. Ik juich niet over mijn zonden en zwakheden, of ik ze nu overwonnen heb of dat ze me nog plagen.

2. Wanneer iemand opstandig is jegens God en Zijn gebod, is hij niet in harmonie met de wetten van het leven en het heelal. Bekering herstelt de harmonie, maar dit houdt nog niet in dat het de schade herstelt die men zichzelf of een ander heeft berokkend. Een dronken chauffeur die een dodelijk ongeluk veroorzaakt op de snelweg, kan dat leven niet herstellen. Een ontrouwe echtgenoot brengt zijn vrouw en gezin onherstelbaar leed toe.

3. Het leven is een kostbaar geschenk. Wanneer het verwoest wordt door lage, oppervlakkige of kwade bezigheden, worden geen waardevolle dingen tot stand gebracht, blijven de talenten onontwikkeld, de geest ongeoefend, en wordt er geen dienstbetoon verleend. Het leven is te kort en te kostbaar om onze jaren te verkwisten.

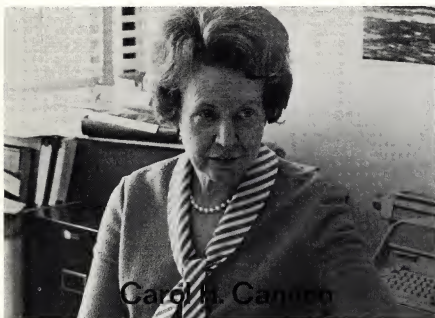
4. Soms lijkt een bekeerd leven zo mooi, dat iemand erdoor verleid zou kunnen worden zijn zwakte of verlangen aan te wakkeren om een boetvaardige held te worden. Het gevaar hiervan is, dat niemand zijn kracht kent, of weet hoe hij zich zal voelen bij een andere levenswijze. Hij zou zijn wil om te bekeren wel eens kunnen verliezen wanneer hij eenmaal betrokken is bij plezierijes van voorbijgaande aard en een ongezonde levenswijze.

5. De waarheid is dat alle mensen zondaars zijn. Dit feit wordt door de Schriften bevestigd en door ervaringen gestaafd. Het enige leven dat zonder zonde is en dat onder de mensen bekend is, is dat van de Heiland. Heeft Zijn leven geleiden door de kracht en reinheid ervan?

Wij allen hebben zwakheden en zonden, ook zonder dat we ze gaan opzoeken. Ondanks al onze inspanningen hebben wij tekortkomingen en begaan wij zonden, zowel door nalatigheid als door toegevenheid ten opzichte van het kwade. Men zegt wel eens dat wanneer de zonden en de verdiensten van de mensen op een weegschaal gelegd zouden worden, deze in evenwicht zou zijn. Met andere woorden, een ieder van ons heeft genoeg om zich van te bekeren. Een ieder van ons kent de vroege dag van bekering en vergeving en heeft de ervaring van het erbarmen en de liefde van onze hemelse Vader.

Lowell L. Bennion
Studentendekaan
Universiteit van Utah

„Wie stelt in de Kerk de normen vast voor wat de kleding betreft?“

Door hun verlangen om gelijke tred te houden met de huidige mode en tegelijkertijd in overeenstemming te zijn met datgene wat van hen als leden van de Kerk wordt verwacht, is de jeugd overal onzeker over de normen voor wat de kleding betreft. Daarom komt deze vraag regelmatig naar voren. Wie stelt vast wat de normen van de Kerk met betrekking tot de kleding zijn? Is het een hulporganisatie? een comité? een faculteit? Het antwoord is dat het geen van deze is. Het kan zijn dat een organisatie bepaalde normen en restricties vaststelt voor diegenen die aan haar programma's en activiteiten deelnemen. De curatoren van scholen van de Kerk stellen regels en normen op voor degenen die zich voor deze scholen laten inschrijven. Dergelijke normen en regels worden bepaald door de leiders van die speciale groep, en op voorwaarde dat zij de beste vinden voor de meerderheid van hen die erbij betrokken zijn, maar het is niet noodzakelijk dat deze regels ook van toepassing zijn op leden van de Kerk die in een andere omgeving en onder andere omstandigheden leven. Daarom zouden het geen regels of normen kunnen zijn voor de gehele Kerk.

Mogen we dan veronderstellen dat het de president van de Kerk of iemand van de Algemene Autoriteiten is die de normen voor de gehele Kerk vaststelt?

Vanaf het begin van de Kerk hebben de leden raadgevingen ontvangen van de profeten en de leiders om onzijdigheid en datgene wat niet van goede smaak getuigt te voorkomen, en om „een voorbeeld der gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in den geest, in geloof, in reinheid te zijn“. (1 Tim. 4:12.) Reeds in 1869 riep Brigham Young de leden van zijn gezin bijeen en organiseerde ze in een vereniging voor „de bevordering van ordelijke gewoonten, spaarzaamheid, nijverheid en liefdadigheid; en bovenal om buitensporigheden te voorkomen in kleding, eten en zelfs spreken“. (*History of the YWMA*, blz. 1.)

Onze tegenwoordige leiders zijn vol zorg bezig om ons de juiste normen van kleding en gedrag te leren, waarbij meer de nadruk wordt gelegd op de geest dan op de letter van de wet.

Zelfs indien onze leiders het verlangen zouden koesteren om de leden van de Kerk bepaalde normen voor de kleding voor te schrijven die voor de gehele Kerk zouden gelden, zou dit moeilijk zo niet onmogelijk zijn, omdat de Kerk over de gehele wereld verspreid is en door het feit dat de manier van kleden door het verschil in cultuur overal anders is, en ook van generatie tot generatie verschilt. Dus in plaats van dit te doen, wijzen zij ons voortdurend en krachtig op de normen en beginselen die de Heer vaststelde als leidraad om toegang tot Zijn koninkrijk te verkrijgen.

Bij deze beginselen staan die voorop welke betrekking hebben op reinheid van denken en handelen. Daar zedigheid een essentieel deel is van reinheid, en met betrekking tot de kleding zo wordt uitgelegd dat het betekent dat men het lichaam voldoende en met smaak kleedt, worden de normen betreffende de kleding een zaak die de jeugd, de ouders en de leiders van de Kerk verontrust.

Bij de kwestie van zedigheid, onderwijst de Heer ons evenals bij andere begrippen door ons beginselen te geven in plaats van een gespecificeerde lijst die de neiging zou tonen om ons van onze vrije wil te beroven. Het is een van de voornaamste taken van onze kerkelijke leiders om ons te helpen deze beginselen te begrijpen en ze aan ons uit te leggen zodat wij de juiste keus doen.

In zijn boek *Youth and the Church* zegt president Harold B. Lee:

„Zo is het bij vele situaties waarmee u geconfronteerd wordt. Het besluit of iets goed of verkeerd is wordt aan het oordeel van het geweten overgelaten en aan het begrip dat door leren en ondervinding komt. Bij dergelijke kwesties kan de Kerk u op zijn hoogst de juiste beginselen leren en moet u leren uzelf te besturen.“ (*Youth and Church*, Deseret Book Co., 1955, p. 155.)

Dus de vraag: „Wie stelt in de Kerk de normen vast voor wat de kleding betreft?“ wordt beantwoord met: De Heer geeft ons beginselen en richtlijnen. De leiders van de Kerk proberen ons te helpen deze beginselen te begrijpen en te gehoorzamen. Met onze door God gegeven vrije wil maken wij een keuze die gebaseerd is op ons geloof en begrip, en wij stellen zelf onze persoonlijke normen vast als leden van Zijn Kerk en wij erkennen dat wij Hem en anderen die wij beïnvloeden rekenschap verschuldigd zijn.

Carol H. Cannon

Secretaresse van het Uitvoerend Orgaan van de Raad voor de Coördinatie en lid van het algemeen bestuur van de OOVIV

„Aan welke vereisten moet men voldoen bij de voorbereiding op het ontvangen van een patriarchale zegen?“

Voor alles geloof in de Heer Jezus Christus, in het plan van zaligheid, en in de zending die wij daarin moeten vervullen, alsmede volledige activiteit in de Kerk en gehoorzaamheid aan de wetten van de Kerk. Een ieder die een heilige der laatste dagen genoemd wil worden, wil van de patriarch vernemen wat de Heer van hem verlangt. Misschien wordt hij ook geïnspireerd door het verlangen om te vernemen wat de Heer hem zal schenken volgens zijn getrouwheid of wat hij van de Heer kan verwachten.

Misschien geeft een ervaring de beste uitleg. Een veelbelovend jong meisje wilde weten wat de Heer van haar verwachtte. Ze was zeer actief in de OOV en een enigszins heerszuchtige jongedame. Ze reisde bijna duizend kilometer, alleen om haar patriarchale zegen te ontvangen en te vernemen wat de Heer van haar verlangde. Omdat de zegen eerst in het Frans moest worden vertaald, was zij gedwongen er langer op te wachten. Ze werd ongeduldig en in een brief vroeg ze mij of ik haar wilde vertellen wat de speciale boodschap van haar zegen was. Nadat ze de vertaling ontvangen had, schreef ze me weer dat ze de speciale boodschap niet kon vinden in haar zegen. Dus moest ik haar antwoorden dat als zij de zegen nog eens zorgvuldig zou lezen, ze daar een paar dingen in zou vinden die, indien zij deze opvolgde, iemand op haar attent zouden maken die haar dan zou vertellen wat zij doen moest. Twee jaar later berichtte ze mij dat ze naar de tempel ging om haar endowments te ontvangen. Ze was geroepen om een zending te vervullen in Schotland en wilde mij weer opzoeken voor ze vertrok. In de tussentijd waren er door haar toedoen verscheidene mensen gedoopt, haar ouders gingen naar de vergaderingen, haar moeder probeerde het Woord van Wijsheid te leven en haar zuster was gedoopt.

Bevatte haar zegen iets bijzonders? Werd haar geduld beloofd? Jazeker. En dit was nog maar het begin van een

lang en succesvol leven. Hoe en waarop moet men zich voorbereiden? Wij moeten ons niet voorbereiden op iets omdat een ander het ontvangen heeft. Wat de Heer van ons verwacht vinden wij in het voorbeeld van Nathanaël (Johannes 1:45-47), en daarbij dienen wij bereid te zijn alles te doen wat verwacht kan worden om te voldoen aan de zegen die werd gegeven, en alles te vermijden wat daar afbreuk aan zou kunnen doen.

De heiligen worden het uitverkoren volk genoemd. Door de herstelde Kerk van Jezus Christus en de machten die ons door de priesterschap worden gegeven, waartoe ook de patriarchale zegen behoort, dragen wij grote verantwoordelijkheid. Wij zijn degenen die behoren te vragen wat de Heer van ons verlangt. Wij hebben tot taak Israël te redden, tempels te bouwen, zendingswerk te doen en de terugkeer van onze Heiland voor te bereiden. Tevens zijn wij het op wie de zegen van de vaders rust.

Ik wil iedereen aanbevelen de brief van de apostel Paulus aan de Romeinen te lezen en vooral aandacht te schenken aan de strekking van hoofdstuk 9-11. Daaruit kunt u leren over de heerschappij van God over alle mensen, en Zijn beloften aan het huis Israëls en de niet-joden. Na het lezen van het boek Romeinen zult u de gelijkenis van de koninklijke bruiloft (Mt. 22:1-14) beter begrijpen. Door deze schrifturen te lezen en er een beter begrip van te krijgen, zult u zich beter op een patriarchale zegen kunnen voorbereiden. Bovendien is het nuttig een gesprek te hebben met uw bisschop of gemeentepresident. Hij zal u zeker kunnen helpen bij uw mentale en geestelijke voorbereiding op een zegen, en u tevens kunnen vertellen wat verder nodig is.

Carl Ringger
Patriarch, Ring Zwitserland

John Taylor

De moedige

LEON R. HARTSHORN

Velen van ons hebben gelezen of gehoord hoe een kogel het horloge van John Taylor trof en op wonderbaarlijke wijze zijn leven spaarde toen Joseph en Hyrum Smith in de gevangenis van Carthage werden vermoord, of hoe Hyrum John Taylor aanmoedigde om kort voor dat tragische moment het lied „Een arme zwerver, moede en mat” voor hen te zingen.

Waarschijnlijk hebben maar weinig mensen een duidelijk beeld van de man zelf — van zijn enorm succes als verslaggever van de Kerk, van zijn persoonlijke moed en het oprechte geloof dat hij bij alles wat hij deed aan de dag legde.

Zijn levenshouding wordt wellicht het best beschreven door de twee eenvoudige bijnamen en liefdevolle betitelingen die hij in het begin van zijn loopbaan in de Kerk kreeg, nl. „Verdediger van het geloof” en „Kampioen van de vrijheid”.

Wat maakt iemand tot een man die voor een grote, onvriendelijke vergadering naar voren treedt en ze openlijk uitnodigt om hem aan te vallen?

En toch, hoe ongerijmd het ook moge klinken, wat maakt iemand tot een man in wiens hart zoveel begrip is voor de gevoelens van de mensen dat hij dikwijls twisten oploste zonder een woord te zeggen?

Evenals zoveel andere dingen in het leven, beginnen dergelijke eigenschappen zich reeds vroeg in onze jeugd te ontwikkelen door onze houding tegenover de Heer en Zijn Evangelie.

President Taylor heeft eens gezegd: „Ik denk terug aan mijn kinderjaren. In dat begin van mijn leven heb ik ge-

leerd God te benaderen. Vele malen ging ik het veld in, verborg mij achter een bosje, boog mij neder voor de Heer en deed een beroep op Hem om mij te leiden. En Hij verhoorde mijn gebed. Soms kreeg ik andere jongens zover dat ze met mij meegingen. Het kan geen kwaad... om op geheime plekjes de Heer aan te roepen zoals ik deed.”

Op vijftienjarige leeftijd sloot hij zich aan bij de methodisten in zijn geboorteplaats Milnthorpe in Engeland en spoedig daarna werd hij aangesteld als plaatselijk predikant.

Twee jaar nadat zijn ouders naar Canada emigreerden zei hij: „Ik heb een sterk gevoel in mij dat ik naar Amerika moet gaan om daar het Evangelie te prediken,” en hij ging naar Toronto in Canada. Daar ontmoette hij zijn vrouw,

trouwde met haar en oefende daar het beroep uit dat hij geleerd had — kuiper (maker van houten vaten en tonnen) en houtdraaier.

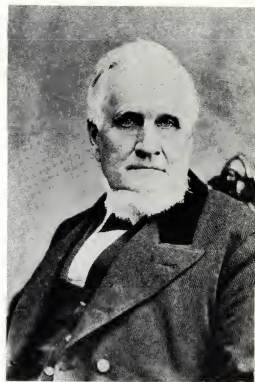
In Toronto hoorde John Taylor het Evangelie als gevolg van enkele ongewone omstandigheden. Parley P. Pratt was door openbaring naar de stad gezonden (broeder Heber C. Kimball had ook geprofeteerd: „...tengevolge van de dingen die voortspruiten uit deze zending, zal de volheid van het Evangelie zich in Engeland verbreiden.”) Van een vreemdeling in Hamilton, in Canada, had hij een aanbevelingsbrief gekregen voor John Taylor in Toronto, maar toen hij de familie Taylor bezocht, was de ontvangst beleefd maar nu niet bepaald hartelijk. Dus nadat hij zijn boodschap had voorgelegd aan de predikanten in

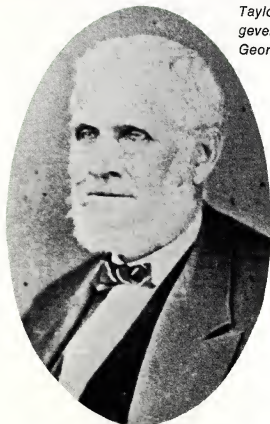
Dit horloge van John Taylor hield de kogel tegen die waarschijnlijk in de Carthage gevangenis een eind gemaakt zou hebben aan zijn leven tijdens de moord op Joseph en Hyrum.

Eerste Presidentschap, 1880. Naast president Taylor zitten zijn raadgevers Joseph F. Smith en George Q. Cannon.

Gravure van president Taylor

Een zeldzaam portret van president Taylor.

Een van de weinige portretten van president Taylor.

de stad, maakte broeder Pratt zich gereed om te vertrekken. Met het valies in zijn hand nam hij afscheid van John Taylor. Op dat moment kwam een buurvrouw binnen, zij bood broeder Pratt haar huis aan om in te prediken en stelde hem voor bij haar te logeren, dan zou zij voor zijn eten zorgen. De buurvrouw was lid van een studiegroep die de Taylors hadden georganiseerd. Enige dagen later hoorde John Taylor broeder Pratt prediken. Dit was

zijn reactie: „Ogenschijnlijk zijn wij hier bijeen op zoek naar de waarheid. Tot nu toe hebben wij andere geloven en leerstellingen volledig nagevolgd en kunnen bewijzen dat ze vals waren. Waarom zouden wij ervoor vrezen het mormonisme na te vorsen? Deze heer, mijnheer Pratt, heeft ons vele leerstellingen verkondigd die overeenkomen met onze denkbeelden . . . Wij hebben God gebeden of Hij ons een boodschapper wilde sturen indien Hij een

ware kerk op aarde had . . . Ik wil zijn leringen en aanspraken op autoriteit onderzoeken en zal het op prijs stellen indien enkele van mijn vrienden zich met mij willen verenigen om deze dingen te onderzoeken. Maar indien niemand zich met mij wil verenigen, kunt u ervan verzekerd zijn dat ik het onderzoek alleen zal doen. Indien ik bemerk dat deze godsdienst waar is, zal ik ze aanvaarden, ongeacht wat de consequenties daarvan zullen zijn;

Hoogtepunten uit het leven van John Taylor (1808—1887)

1 nov.	leeftijd	
1808	—	Geboren in Milnthorpe, in Engeland
1822	14	Werkzaam als kuiper en later als houtdraaiër
1824	16	Sluit zich aan bij de methodisten
1832	24	Emigreert naar Canada
1836	28	Gedoopt, belast met de leiding van de Kerk in Canada
1838	30	Geordend tot apostel
1839—41	31—33	Vervult zijn eerste zending in Groot-Brittannië
1842—46	34—38	Hoofdredeacteur <i>Times and Seasons</i>
1846—47	38—39	Tweede zending in Groot-Brittannië
1849—52	41—44	Zending in Frankrijk en Duitsland
1855—57	47—49	Presideert de zending in de Oostelijke Staten van Amerika
1857—76	49—68	Lid van de territoriale wetgevende macht in Utah
1877	69	Wordt leider van de Kerk als president van de Raad der Twaalven
1880	72	Ondersteund als president van de Kerk
1887	78	25 juli Overleden

maar als zij verkeerd is, zal ik haar ontmaskeren."

Hij volgde broeder Pratt overal en schreef *acht verschillende toespraken* op die hij gaf. Voor zichzelf vergeleek hij ze met de Schriften. "Drie weken lang was ik daarmee geregeld bezig en volgde ik broeder Pratt van plaats tot plaats." Kort daarna sloten hij en zijn vrouw zich bij de Kerk aan.

Twee jaar later, nadat hij vele vrienden en bureu in Toronto had bekeerd, en nadat hij naar Kirtland verhuisd was om zich bij de heiligen aan te sluiten, werd hij een paar dagen na zijn dertigste verjaardag tot apostel geordend. Zes jaar later werd John Taylor aangesteld als hoofdredeacteur van de *Times and Seasons*, het nieuwsblad van de Kerk in Nauvoo. In de jaren die volgden gaf hij veel nieuwsbladen, brochures en tractaten uit die hij zelf had geschreven, en verwierf hij grote reputatie als een buitengewoon krachtig spreker die indruk op zijn toehoorders maakte door zijn logica in plaats van enkel door emoties.

President Brigham Young zei over de talenten van broeder Taylor: "Van broeder Taylor zou ik willen zeggen dat hij een van de meest begaafde mannen is die er maar zijn; hij is een krachtig en machtig man en wij mogen zeggen dat hij een indrukwekkend redacteur is. Ik wil echter de uitdrukking gebruiken die mij ligt en zeggen dat

hij een van de sterkste redacteurs aller tijden is."

Broeder Taylor hielp ook mee het Evangelie naar de Britse eilanden over te brengen. Hij opende Ierland, het eiland Man en de stad Liverpool, evenals vele andere plaatsen. Daarna bracht hij het Evangelie naar Frankrijk en nog naar vele andere plaatsen, en hielp de heiligen na de dood van Joseph Smith naar het Westen te trekken. In het Westen werd hij een zeer vooraanstaande figuur in burgerlijke zaken en in het behartigen van de zaken van de Kerk.

Maar de man zelf — wat voor man was hij? Door het volgende incident krijgen wij een goede kijk op John Taylor. Broeder Taylor was naar een aantal heiligen bij Columbus in Ohio gegaan om daar te spreken. Even voor het begin vertelden de heiligen dat het merendeel van de stadsmensen van plan was om naar die plek in de open lucht te komen om hem te horen spreken en dat velen verwachtten dat hij met teer besmeerd en door de veren gerold zou worden. Hem werd aangeraden niet te gaan. Na een ogenblik te hebben nagedacht, antwoordde broeder Taylor dat hij toch zou gaan; indien zijn vrienden verkozen niet met hem mee te gaan, zou hij alleen gaan.

Daar aangekomen begon hij de mensen die zich daar verzameld hadden te vertellen dat hij kort geleden uit

Canada was gekomen — een land dat door een vorst werd geregeerd. „Heren, ik sta nu temidden van mensen wier vadersen vochten voor de allergrootste zegen welke ooit aan het mensdom werd geschonken, en die ook verkregen — het recht om te denken, te spreken, te schrijven, het recht om te zeggen wie hen zal regeren, en het recht om God te aanbidden volgens de ingeving van hun eigen geweten... Om mij heen zie ik de zonen van die edele heren, die in plaats van zich te buigen voor de bevelen van een tiran, met hun leven, geld en eer borg stonden om die banden te verbreken..."

„Edel hebben zij gevochten en edel hebben zij overwonnen; en nu wordt de muts der vrijheid in het gehele land boven op uw vrijheidspalen geplaatst, en de vrijheidsvlag wappert... Dat niet alleen, maar uw schepen — de beste van de wereld — zeilen over oceanen, zeeën en baaien, bezoeken iedere natie, en waar deze schepen ook gaan wappert uw vlag in de wind, geeft hoop aan miljoenen vertrapten, zodat zij misschien, indien zij in hun eigen land geen vrijheid hebben, deze bij u kunnen vinden... Heren, bij u is vrijheid meer dan een woord; ze is opgenomen in uw systeem; ze wordt verkondigd door uw senatoren; verkondigd door uw wetten; gefluisterd door uw kinderen; onderwezen aan uw schooljongens... Is het dan verwonderlijk, heren, onder deze omstandigheden — nu ik zo kort geleden uit een land met een monarchale regering ben gekomen, dat ik zonderlinge sensaties onderga nu ik opsta om tot u te spreken?"

„Maar, dit zijde, er werd mij medegedeeld dat u van plan was mij met teer te besmeren en door de veren te rollen vanwege mijn godsdienstige overtuiging. Is dit de zegen die u van uw vadersen heeft geërfd? Is dit de zegen die zij met hun hartebroed kochten — is dit uw vrijheid? Indien dit zo is, dan heeft u nu een slachtoffer en hebben wij een offerande voor de godin der vrijheid." Hij trok zijn vest open en zei: „Heren, kom op met uw teer en uw veren, uw slachtoffer is ge-

reed; en gij schimmen van de achterswaardige patriotten, kijk naar de daden van uw gedegeneerde zonen! Kom op, heren! Kom op, zeg ik u, ik ben gereed!" Niemand bewoog. Niemand sprak. Hij stond daar, uitgestrekt over zijn volle lengte van bijna twee meter, kalm en uitdagend. Niemand kwam.

Na een pauze vervolgde hij zijn toespraak die drie uur duurde! Aan het eind kwamen de leiders van de stad naar hem toe en uitten hun ongenoegen over het ongelukkige voornemen van hun medeburgers.

Zijn moed en uitdagend geloof blijken ook uit een ander voorval. Hij was geroepen om in Engeland op zending te gaan. Na een moeilijke reis vanuit het verre Westen, arriveerde broeder Taylor in New York met slechts een stuiver op zak. Maar hij was de laatste die armoede zou toegeven, en in antwoord op de vraag of hij geld had, zei hij dat hij dat had. Daarom vroeg broeder Parley P. Pratt (de man die hem gedoopt had) hem de volgende dag: „Broeder Taylor, ik hoor dat u voldoende geld heeft.“

„Ja, broeder Pratt, dat is waar.“ „Wel,“ zei broeder Pratt, „ik sta op het punt om mijn boekjes „Een stem tot waarschuwing“ en „Gedichten over het Millennium“ uit te geven, ik heb hard geld nodig. Als u mij twee of driehonderd dollar zou kunnen lenen zoudt u mij zeer verplichten.“

„Wel, broeder Parley, u kunt alles krijgen wat ik heb indien het u kan helpen.“ Hij stak zijn hand in zijn zak en gaf de stuiver aan broeder Pratt. Luid gelach klonk op. Broeder Pratt zei: „Maar ik dacht dat u had opgegeven dat u voldoende geld had.“ „Ja, en dat heb ik ook,“ antwoordde broeder Taylor. „Ik ben goed gekleed, u gaf mij voldoende eten en drinken en goed logies; al deze dingen tezamen en dan nog een stuiver overhouden en niets schuldig zijn, is dat niet voldoende?“

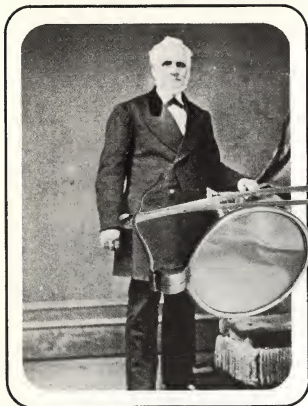
Die avond stelde broeder Pratt op een vergadering met enkele van de presiderende broeders die zich gereed maakten om naar Engeland te vertrekken, voor, dat zij broeder Taylor zouden helpen met de middelen om zijn passage te betalen, daar broeder Wilford Woodruff op broeder Taylor wachtte om met hem mee te gaan. Aan het eind van de vergadering maakte broeder Taylor bezwaren en zei dat ze, als zij iets te missen hadden, dat aan broeder Parley Pratt moesten geven, want hij moest een gezin onderhouden en had geld nodig voor de publicatie. Wilford Woodruff, zelf een man van groot geloof, zei dat hij de positie van

President Taylor stierf in dit huis te Kaysville (Utah) op 25 juli 1887 terwijl hij in ballingschap was.

President Taylor ondertekende deze geïnspireerde boodschap om eraan te herinneren „God zal Israël steunen. Geen macht kan ons deren als wij het goede doen.“

De natuurlijke waardigheid en het indrukwekkende optreden van president Taylor komen op deze foto goed tot uiting. Deze foto werd genomen toen hij president was.

De bril van de president.

broeder Taylor betreurde. Toen zei broeder Taylor: „Wel, broeder Woodruff, indien u het beter voor mij vindt dat ik ga, dan zal ik u vergezellen.“ „Maar waar haalt u het geld vandaan?“ vroeg broeder Woodruff. „O, dat is geen probleem. Gaat u maar en neem een biljet voor mij op uw boot en ik zal u het geld verschaffen.“ Broeder Woodruff deed wat hem werd gevraagd. En toen kwamen, zonder dat broeder Taylor erom gevraagd had, vrijwillige bijdragen bij hem binnen van mensen die daartoe bewogen waren door de Geest des Heren. Hij kreeg voldoende, niet alleen om zijn eigen overtocht te betalen, maar ook nog die van een andere broeder.

Echte moed — met de pen, in woorden en in daden!

Lang bleven echter het begrip en de liefde van president Taylor voor de mensen onvermeld. In de tijd dat hij president was van de Raad der Twaalven en de heiligen Utah hadden bereikt, kwamen twee oude getrouwe broeders naar hem toe met hun ruzie. Zij hadden besloten dat zij zich zouden houden aan de beslissing die broeder Taylor zou nemen. Dus deden zij een beroep op hem, vertelden dat ze hooglopende ruzie hadden gehad en vroegen of hij naar hun verhaal wilde luisteren.

Hij zei: „Broeders, voordat ik naar uw

geval luister, zou ik graag eerst een van de liederen van Zion voor u willen zingen.“ Met veel talent en bewogenheid zong president Taylor een loflied voor de mannen. Bemerken dat het zijn uitwerking niet had gemist, merkte hij op dat hij nooit een van de liederen van Zion kon horen zonder naar een tweede te verlangen. Dus stemden de broeders erin toe om naar een tweede lied te luisteren. Na het tweede lied merkte president Taylor op dat hij gehoord had dat oneven getallen geluk brachten dus wilde hij met hun toestemming nog een lied zingen. Na afloop zei hij: „Nu broeders, ik wil u niet afmatten, maar indien u mij wilt vergeven en naar nog een lofzang wilt luisteren, dan beloof ik u dat ik zal ophouden met zingen en naar uw geval zal luisteren.“ Tegen de tijd dat hij zijn vierde keus beëindigd had, waren de twee broeders tot tranen toe geroerd, stonden op, schudden elkaar de hand en vroegen aan president Taylor of hij hen wilde vergeven dat ze hem hadden lastig gevallen. Door zijn zingen hadden ze zich met elkaar verzoend.

Op een andere keer was er een moeilijkheid gerezen tussen leden van een gemeente. „Ik vond het een onbetekende zaak. Toen wij bijeen waren opende ik de vergadering met gebed en vroeg toen een aantal van de aanwezigen om te bidden. Dat deden ze

en de Geest Gods rustte op ons. Ik bespeurde dat er een goed gevoel bestond in de harten van degenen die gekomen waren om hun grieven naar voren te brengen, en ik vertelde ze dat ze hun kwestie konden voorleggen. Maar de gevoelens en de geest die ze eerst hadden gehad hadden hen verlaten, de Geest Gods had deze uitgewist en zij wisten dat het goed voor hen was elkaar te vergeven.“

Zo was John Taylor! Bij de dood van president Brigham Young in 1877 nam John Taylor de leiding van de Kerk op zich tot aan zijn dood in 1887.

Ironisch is het feit dat hoewel hij was uitgeroepen tot kampioen van de vrijheid, hij een groot gedeelte van zijn bestuur in ballingschap uitoefende. De oorzaak hiervan waren de hevige vervolgingen, niet door de militairen, maar door de regering van de Verenigde Staten vanwege haar standpunt betreffende het meervoudige huwelijk. Als gevolg daarvan emigreerden grote groepen heiligen naar Mexico en Canada tijdens het presidentschap van broeder Taylor.

Tijdens deze vervolgingen heeft hij eens gezegd: „Voor zover het mijzelf betreft, zeg ik: Laat alles komen zoals God het goedend heeft. Ik verlang niet naar beproevingen, ik verlang niet naar verdriet; ik bid tot God mij niet in verzoeking te brengen... maar als de aardbeving buldert, de bliksem flitst, de donder rolt, de machten der duisternis worden losgelaten en de geest van het kwaad wordt toegestaan te woeden, en er wordt een kwade invloed over de heiligen gebracht die zij moeten verdragen, en mijn leven wordt met het hunne beproefd — laat komen wat komt... Ik zal er in berusten en mijn schouders onder het werk zetten, wat het ook is. Indien het is voor de vrede, laat het dan vrede zijn; indien het is voor de oorlog, laat het dan voor de aanval zijn.“

Zonder zijn moedige geest zouden in deze moeilijke tijden vele heiligen zijn bezweken. Hij was een duidelijk voorbeeld van de waarheid dat moed aanstekelijk is. En zo is het, zelfs in uw eigen leven en in het leven van anderen die u beïnvloedt.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Amersfoort

van de Veenbrink-Gouw, Elisabeth, 29 februari 1972

Antwerpen

Coblet, Jean-Claude Louis Julien Ronald, 3 maart 1972

Pellens, Mathilda Josephina, 3 maart 1972

Pellens, Juliette Josephine, 3 maart 1972

Pellens, Ida (Maria) van den Broek, 18 februari 1972

Aartsen, Santja, 16 juni 1972

van Aertselaer-de Blick, 6 juni 1972

Heirman, Georges Constance, 14 juli 1972

Heirman-Wouters, Cecilia Francisca, 14 juli 1972

Heirman, Daniel Marie Emiel, 14 juli 1972

Heirman, Christel Henri Maria, 14 juli 1972

Assen

van der Weide, Johanna Zwiers, 18 juni 1972

Brussel

Beinsberger-van der Donck, Maria Elisabeth Josephina,
29 mei 1972

Coilliau, Johanna, 19 mei 1972

Jenné, Annie Marie Jeanne, 29 mei 1972

Moenis, Roeland, 19 mei 1972

Quartels, Cornelius Paulus Arie, 18 juni 1972

Quartel-de Braekeleer, Rosa Elodie, 18 juni 1972

Rejse-Touw, 18 juni 1972

Den Helder

van Buuren, Jannetje, 10 februari 1972

Meijer, Elisabeth Petronella Cornelia, 10 februari 1972

Meijer, Ingrid Yvonne, 10 februari 1972

Meijer, Jan Arie Cornelis, 29 februari 1972

Eindhoven

Bolleboom, Martinus Ignatius, 30 juni 1972

van Es, Barbera Ietje, 30 juni 1972

Gent

Cambien, Robert, 21 april 1972

Groningen

Walker, Fred Edward, 30 juni 1972

Walker-Gaddum, Hermien Carmen, 30 juni 1972

Walker, Darrijl Fred, 30 juni 1972

Walker, Ruth Jenny, 30 juni 1972

Haarlem

Muurling, Gerrit, 23 juni 1972

Muurling-Hoekstra, Elska, 23 juni 1972

van der Elst, Agnes Wilhelmina, 25 februari 1972

Heerlen

Smeets, Maria Francisca, 3 maart 1972

Mechelen

Meysmans-De Backer, Paulina Alfons Elisabeth, 3 maart 1972

Utrecht

Mattu-Collié Cathalina Ananie, 2 februari 1972

Katipana, Martha Magdalena, 29 februari 1972

Katipana, Paulina, 29 februari, 1972

Ziest

ter Hoeve, Hendrik, 12 juli 1972

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Den Haag

Hartman-Bond, Hermine, 6 juli 1972

Leiden

Rijlaarsdam-Den Hamer, Cornelia Agatha, 22 juni 1972

Rotterdam-Zuid

Abels, Sietse Marinus Jelle, 11 februari 1972

Prins, Daniel, 11 februari 1972

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Verhoging in Het Priesterschap

Antwerpen

Verheyen, Louis Hubert Jean — Ouderling — 27 febr. 1972

Hengelo

Blok, Jacob Bastiaan Pieter — Priester — 30 jan. 1972

Stijkel, Jan — Priester — 30 jan. 1972

Middelburg

Schoon, Johannes Jacob — Ouderling — 27 februari 1972

Utrecht

Katipana, Godlief Adolf — Leraar — 13 februari 1972

Metz, Henrik Ferdinand — Leraar — 13 februari 1972

Vlaardingen

van Rangelrooij-Jongejans, Maria Everdina, 22 juni 1972

Geordend in het Priesterschap

Heerlen

Lataster, Matthys Joseph, diaken, 18 juni 1972

GEZEGEND

Heerlen

Anderson, Brian Keith, 7 mei 1972

Cose, Bianca Petronella Johanna, 9 juli 1972

Cose, Belinda Maria Corina, 16 juli 1972

Groningen

Weening, Jitske, 4 juni 1972

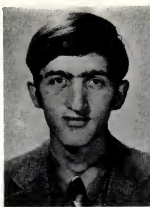
OVERLEDEN

Alkmaar

Dawson-de Miranda, Helouise Hildegonda Wilhelmina,
6 mei 1972

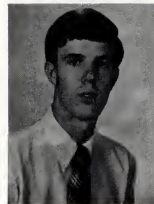
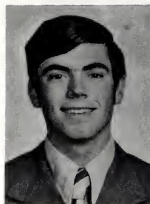
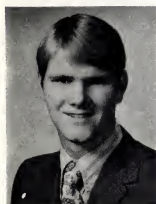
Utrecht

van Valkenburg, Dirk, 10 juni 1972

Aangekomen Zendingen

van Alphen, Tineke, Midvale (Utah)
Garrett, Verl, Clearfield (Utah)
Lieting, Blanche, Salt Lake City (Utah)

v/d Linden, William, Salt Lake City (Utah)
Schroeder, Robert, Payette (Idaho)
Steenblik, LeGrande, Salt Lake City (Utah)

Noorda, Hilbertus and Anna S., Draper (Utah)
Sieverts, John and Wilhelmina, Salt Lake City (Utah)

Laatste Dagen is. Het is een bijzonder grote zegen om lid te mogen zijn van de ware kerk. Het enige wat we kunnen doen om de Heer te laten blijken hoe dankbaar we hiervoor zijn is om anderen dat geluk ook te geven.

Er zijn geen woorden genoeg om m'n dankbaarheid te beschrijven voor de Kerk, en voor m'n ouders die alles mogelijk hebben gemaakt en voor U allen, mijn broeders en zusters.

Tot al m'n vrienden zou ik willen zeggen: Als jullie nog geen plannen hebben gemaakt om op zending te gaan, doe het dan NU, want het is werkelijk groots! Dit is het werk van de Heer en dit is wat Hij van ons verlangt. Zoals in de Leer & Verbonden 4:3 staat: „Daarom, indien gij verlangens hebt om God te dienen, zijt gij tot het werk geroepen“.

Ik hoop en bid dat de Heer jullie allen zal zegenen.

Joan van Rijswijk
England North Mission,
„Rosset Green“, Rosset Green Lane,
Harrogate, Yorkshire, England.

Een brief van Zuster Joan van Rijswijk

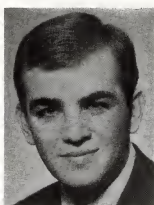
Geliefde Broeders en Zusters,
Het is een groot genoegen voor mij om op deze manier weer thuis te zijn en m'n getuigenis te kunnen geven.
Sinds ik hier in Noord-Engeland op zending ben, is m'n getuigenis ontzettend gegroeid!

Het is fantastisch voor de Heer te werken en mee te helpen Zijn Koninkrijk hier op aarde op te bouwen. Telkens

als ik de mensen hier kan vertellen over Joseph Smith groeit m'n getuigenis en dankbaarheid meer. Ik wilde dat ik toen ik nog thuis was geweten had hoeveel blijdschap het zendingswerk je geeft. Speciaal als je het voorrecht hebt om je onderzoekers naar het doopvont te leiden. Deze dingen maken je zo gelukkig!

Ik weet zonder twijfel dat God leeft en onze gebeden verhoort. Ik weet dat de enige ware kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der

Vertrokken Zendingen

Baatsen, Arnold, Salt Lake City (Utah)
 Briggs, Lee, Sugar City (Utah)
 Christensen, Ronald, Salt Lake City (Utah)
 Seiter, Mark, Heber City (Utah)

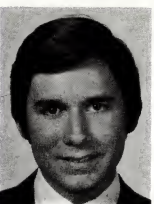
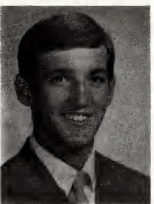
Smith, Randy, Pleasant Grove (Utah)
 Sparkuhl, Courtland, LaCrescenta (California)
 Allcott, Bruce, Idaho Falls (Idaho)
 Bayles, Hansen E., Blanding (Utah)

Copier, Robert H., Salt Lake City (Utah)
 Fillmore, Vicki K., Idaho Falls (Idaho)
 James, Dennis, Bountiful (Utah)
 Jones, David, Salt Lake City (Utah)

McMullin, Robert B., Salt Lake City (Utah)
 Morgan, Keith B., Provo (Utah)
 Peterson, Danny C., Loa (Utah)
 Peterson, Verl K., Chandler (Arizona)

Tucker, Kevin, Morgan (Utah)
 Verschoor, Floyd, Wellton (Arizona)
 Williams, Mark J., Bountiful (Utah)

PRESIDENT JACOB DE JAGER GEROEPEN TOT REGIONAAL VER- TEGENWOORDIGER VAN DE RAAD DER TWAALVEN

Eind juni 1972 werd President de Jager, die reeds zes jaar als eerste raadgever diende in het zendingspresidentschap van de Nederlandse Zending, geroepen tot de belangrijke en zeer verantwoordelijke taak van regionaal vertegenwoordiger van de Raad der Twaalven. Het werkgebied van president de Jager als regionaal vertegenwoordiger omvat: de Spaanse Zending, de Hollandse Ring en de Nederlandse Zending.

Zijn inspirerende lessen in leiderschap zullen nu ten goede komen aan de leden van de Kerk in een veel groter gebied dan tot nu toe.

Moge de Heer hem de geestelijke kracht, inspiratie en lichamelijke sterkte geven idV.
die hij voor zijn nieuwe taak behoeft.

MARK TUFFIN TERUG VAN ZENDING

Mark Tuffin is 1 juli 1972 eervol ontslagen van zijn full-time-zending in Ierland.

Zoals U weet woedt in Ierland een burgeroorlog en U zult dan ook wel kunnen begrijpen hoe gelukkig en dankbaar zijn ouders, broer en zusje waren toen Mark weer gezond en wel in hun midden terugkeerde.

Mark is weer thuis! Vol stralende dankbaarheid en gloeiend van een brandend getuigenis van het Evangelie schreef hij dit briefje voor de lezers van De Ster:

Lieve broeders en zusters,
Ik ben zeer blij om u wat te kunnen vertellen over één van de grootste ervaringen in mijn leven, en dat is een zending in onze ware Kerk. Als u zich maar eens kon voorstellen wat het is zo'n kracht van God te ontvangen om een Iers persoon tot het ware geloof te kunnen bekeren. Het is een zegening van God om dit gedaan te kunnen hebben. Ik dank de Heer voor alles wat Hij

gedaan heeft voor mij gedurende deze twee volle jaren.

Ik zou alle jeugd van onze Kerk willen aanraden om zich voor te bereiden op deze grootse ervaring.

Ik getuig tot jullie allen, dat ik zonder twijfel weet dat God leeft, dat Zijn Zoon Jezus Christus voor ons allen stierf. Ik weet dat Joseph Smith een waar profeet was van God. De Kerk is waar wat men ook mag zeggen. Ik ben blij een lid te zijn van Jezus' Kerk. Ik getuig dit in de naam van Jezus Christus, amen.

Mark Tuffin,
Emiel Vloorstraat 35,
Antwerpen (België)

DATGENE

*Datgene wat met wier
en kalk en klei
in levenszee
alle bewegingen verzwaart
en groeit en kleeft
op mij
als wratten op een zeedierschaal
en mij belet*

*Gij weet het, Heer
hoe het gebeiteld en gewenteld
en geroest is op mijn huid
geef mij het puntig mes
de hardheid om in pijn
te slaan
tot het bevrijden toe*

*want ik wil niet
tot steen verstard
op rotsige bodem
ondergaan
maar leven in Uw licht
boven de kilte stijgen
in de schuimkrans der golven
bewegen
waarin Uw adem
alle zuurstof legt*

René Curias-Pasture.

